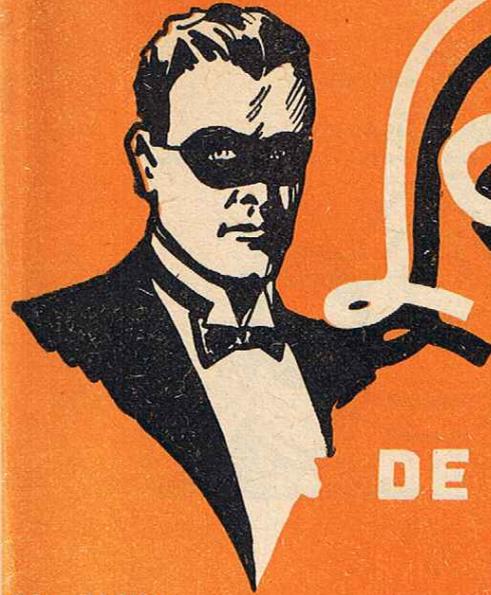

NIEUWE AVONTUREN

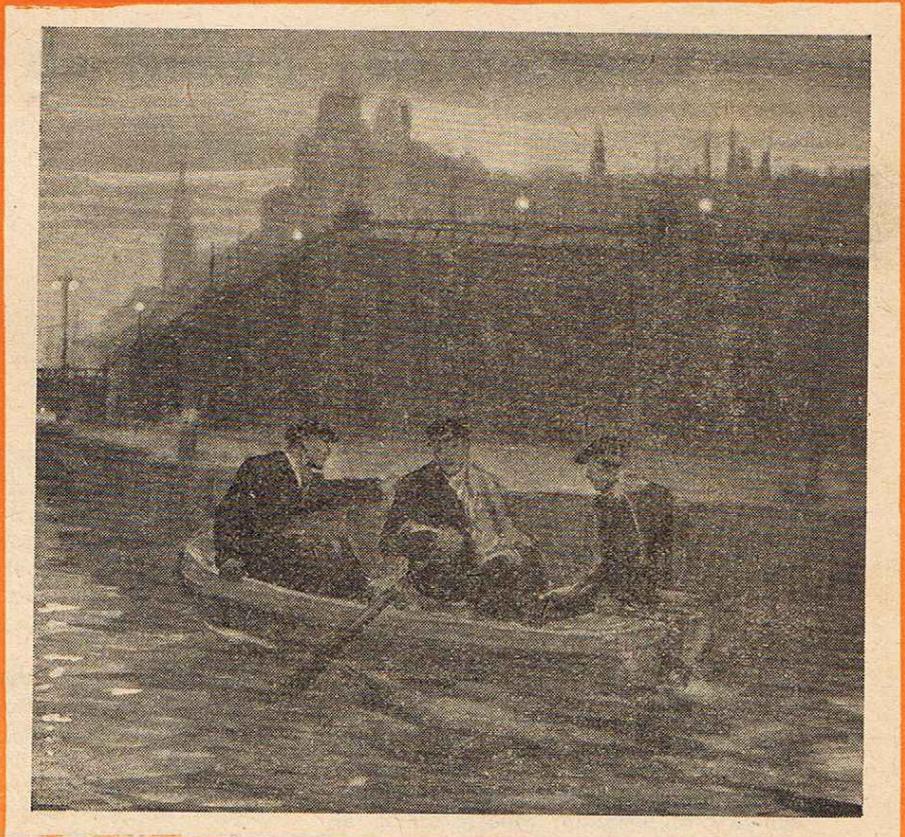
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

In de riolen van Parijs

N° 2052

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In de Riolen van Parijs

HOOFDSTUK I.

DE DODE DIE VERDWEEN

De trein reed snorrend, knarsend en met het speciale, holle gerommel, dat eigen is aan de Parijse ondergrondspoorweg en dat nog iets ergers is dan het lawaai van de Berlijnse «Untergrund», ofschoon dat zeker al erg genoeg is, het station van de Rue Comartin binnen.

Dit is een vrij ingewikkeld splitsingsstation, enigszins gelijkend op het underground station van Piccadilly bij Regentstreet in Londen, met dubbele perrons en een tweede trap, in het inwendige der aarde, die naar een wat hoger gelegen tunnel voert. Om kort te gaan, het is een overstapstation, een van de

weinige, die er op dat tijdstip althans te Parijs bestonden.

Duidelijke borden en opschriften met pijlen en een goede verlichting maken het de reiziger vrij gemakkelijk, de weg te vinden.

Het was bijna twaalf uur in de nacht. De lange trein stond nauwelijks stil voor het perron, of de schuifdeuren vlogen open, de schrille fluitjes van de conducteurs klonken en nog eens schreeuwden zij met luide stem de naam van het station uit, toen reeds de dichte stroom reizigers de wagons begon te verlaten.

Plotseling, te midden van een der meest opeen gepakte groepjes, stak een elegant gekleed heer beide handen in de hoogte en slaakte een zwakke kreet. Hij boog het hoofd achterover, zijn glanzende, hoge hoed viel op de grond en was in een oogwenk vertreden.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd er iets geroepen in een zonderlinge taal, die naderhand door niemand van de aanwezigen begrepen bleek te zijn, met een scherpe een weinig krassende stem, waaruit ongeduld en woede spraken.

Het was duidelijk, dat de heer was flauwgevallen, waarschijnlijk door het gedrang en de onaangename met allerlei scherpe geuren bezwangerde hitte, daar omlaag. Hij was doodsbleek geworden en 't was merkbaar, dat hij nog maar alleen overeind bleef, doordat de omringenden hem opstuwden.

Overigens had niemand er veel notitie van genomen. De meeste reizigers hadden haast en begonnen reeds, de trap naar boven te beklimmen.

Maar eensklaps riep een verschrikte stem :

— Maar die man bloedt ! Hij is gewond !

En dadelijk daarop weer een andere, barse stem :

— Allemaal hier blijven ! Niemand mag weg !

Maar zoiets moet men niet zeggen tot Parijzenaars die haast hebben om naar huis te komen, die vermoeid zijn en kribbig door een soms lange reis onder de grond, die er alles behalve op gesteld zijn, betrokken te worden bij een onaangenaam voorval en die in geen velden of wegen een agent van politie ontwaren, die hun zóu kunnen beletten, zich in veiligheid te brengen.

De controleur, die het bevel geroepen had, zag dus zijn dienstijver al heel slecht beloond, want hij werd eenvoudig terzijde gedrongen en er begon een ware bestorming van de trap, zodat het maar heel kort duurde alvorens het perron zo goed als leeg was.

Het spreekt vanzelf, dat de trein onmogelijk had kunnen wachten en op

het scherpe fluitsein van de hoofdconductor al weder was vertrokken na een oponthoud dat zeker niet langer dan tien seconden had geduurd.

Trouwens, er was in die gehele trein niemand, die ook maar het minste van het voorval had opgemerkt.

Maar aan de uiterste zijde van het perron, dicht bij de zijmuur, op ongeveer twee meter van de rand van het houten plankier lag de elegante heer uitgestrekt. Hij was nog witter dan zoeven en zijn overhemd was niet zo glanzend wit meer, maar had eigenaardige, veel betekende, diep rode smeren en vegen. Om hem heen stonden zes of zeven nieuwsgierigen, die niet waren weggelopen, maar dat waren allen mannen, behalve een zeer chique vrouw, die zeer opgewonden en verschrikt scheen te zijn en zich toen niet kon losrukken van het gezicht van die languitgestrekte, bleke man, naar het scheen.

Nu is de toestand aan een station van de Parijse Metro zo, dat er zich ten hoogste een enkele controleur bevindt en soms is die er zelfs niet en gaat het verstrekken van kaartjes automatisch in zijn werk.

Deze beaamde nu, zodra hij bekoemen was van zijn schrik en verontwaardiging en een blik had geworpen op het roeploze lichaam, gaf zich nog niet gewonnen, maar liep twee of drie treden de trap op en schreeuwde iets naar boven, naar een agent van politie, die daar juist passeerde en die zich over de leuning heenboog van de hardstenen uitgang.

Er volgde een kort gesprek, en toen kwam de agent de trap afdalen; ondertussen greep de controleur naar de telefoon in zijn hokje en stelde zich in verbinding met het naaste politiebureau, terwijl hij tevens verzocht een geneesheer mede te brengen. Hij sprak van « een groot ongeluk ».

Natuurlijk duurde dat enige ogenblikken, de agent was al beneden en moest even wachten, tot dat de controleur gereed was. Hij hield daarbij zijn blikken streng en vastberaden op de

kleine groep gevestigd, die daar nog in de verste hoek van het perron bijeestond.

Toen nu de controleur uit zijn hokje trad, vroeg de agent, een weinig ongeduldig :

— Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

— Een heer is ernstig gewond, of misschien nog wel iets ergers en hij ligt daar in die hoek.

— Nu, dan kan ik wel weer naar boven gaan, want hij is al weer op de been! zei de agent nors. Als je weer eens wat weet! Ik kan niet voor ieder wissewasje mijn post verlaten!

— Op de been? herhaalde de controleur, verwonderd; hij keek om en zijn ogen gingen ver open. Hij hakkelde van verbazing, toen hij voortging :

— Waar is hij gebleven? Hij is er niet meer!

De agent keek de controleur argwanend aan, alsof hij geloofde, dat deze te diep in het glaasje had gekeken en wilde hoofdschuddend zijn voet al weer op de eerste trede van de trap zetten, maar de stationbeambte greep hem met een woest gebaar bij zijn mouw en schreeuwde :

— Je blijft hier! Er is iets gebeurd! Ik weet niet wat, ik begrijp er niets van, maar er is iets gebeurd. Daareven waren daar zes kerels en een vrouw, behalve de man, die op de grond lag. Dat was acht, of ik ben rijp voor een gekkenhuis. Nu zie ik er maar vijf en de dode is weg!

— Was hij dood? vroeg de agent verwonderd en nu zelf ongerust. Wat vertel je me daar nu? Hoe weet je dat hij dood was?

— Omdat hij er naar uitzag! Hij was lijkleek en zijn overhemd zat vol bloed. Ik zeg je, dat ze hem gemold hebben, tussen de dringende passagiers in.

— Met een mes? Hoe kan dat, zonder dat iemand het ziet? Hoe kun jij een mes gebruiken, als ze om je heen dringen?

— Het is jullie zaak omdat uit te maken.

— O, begin je zo? heel goed, zeg me dan waar de dode is!

De controleur stampvoette. Hij begreep er niets van. Hij begon een ogenblik aan zijn verstand te twijfelen. En toch, hij had alles met eigen ogen gezien, hij had zich niet bedrogen, hij had niet gedroomd!

Om de toestand van de arme man goed te begrijpen, moet men zich even voorstellen hoe zulk een metro-station is ingericht en er uitziet. Het is feitelijk niets anders dan een verbreding van de in de aarde uitgegraven tunnel, waarvan de lengte varieert van veertig tot zestig meters, terwijl de breedte aan weerskanten van het spoor zelden meer bedraagt dan een meter of vijf. Aan de ene kant is deze verbreding afgesloten door een muur met vierkante, gele tegeltjes bekleed en aan de andere kant bevindt zich de trap naar boven. Een andere uitgang is er niet. Deuren bestaan nergens. De tunnel zelf is nergens breder dan drie en een halve meter, zodat er juist twee sporen naast elkander gelegd kunnen worden. Op vele plaatsen heeft men echter ook wel een dubbele tunnel aangelegd, een voor het gaande en een voor het komende spoor.

Nu was de Rue Comartin, zoals gezegd, een overstapstation en de tunnel had twee sporen, zodat er aan de overzijde nog een perron was, maar daar was de toestand precies gelijk: een blinde muur links en een trap rechts.

Uit deze korte uiteenzetting zal men begrepen hebben, dat er maar twee manieren zijn om zulk een station te verlaten, men moet de trap opgaan, of men moet van het perron tussen de spoorrails stappen, dat is een hoogte van een halve meter ongeveer en dan de donkere tunnel inlopen, om zodoende een volgend station te bereiken. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat deze laatste methode levensgevaarlijk en dan ook absoluut verboden is, zelfs voor het personeel. Om de vijf minuten immers rijden er op de spitsuren, met een snelheid van zestig kilometer in het uur, elektrische tramtreinen door de tunnels en van terzijde uit

te wijken is geen sprake. Hier en daar bevinden zich ondiepe nissen, waar schakelinrichtingen zijn en waar precies plaats is voor de werkman, die daar iets te herstellen heeft.

Intussen stonden de keurig geklede lieden nog altijd in de verste hoek van het perron en zij schenen volstrekt geen haast te hebben om zich te verwijderen.

De agent liep op het groepje toe, vastbesloten om zijn plicht te doen, maar de controleur was nog te zeer verwonderd over de ongehoorde verdwijning van de dode man, dan dat hij iets anders kon doen dan over alle middelen en mogelijkheden nadenken.

Natuurlijk bestond de mogelijkheid, dat een paar mannen de dode dwars over de beide sporen en zo weer op het andere perron hadden gedragen, maar ook daar konden zij geen enkele trap op, of het had gezien moeten worden. Ook daar stonden enige reizigers en het was volkomen ondenkbaar, dat dezen niets gemerkt zouden hebben van het overdragen van het lijk.

Van verbergen op het perron zelf was geen sprake. Er zijn geen wachtkamers, er zijn geen dienstvertrekken, men vindt er niet het kleinste hok, voor welk doel dan ook, de wanden zijn volkomen glad en van tegels voorzien, of wel men heeft er grote geëmailleerde reclameborden aan bevestigd.

Dat de dode man achter de rug van de controleur om, de trap aan deze zijde zou zijn opgedragen, was al even onmogelijk, want de tijd was te kort en bovendien de agent, die daar nu toeliep op het groepje, had boven aan de trap gestaan en zou het dus hebben moeten zien, nog gezwegen van de talrijke voorbijgangers, die ook op dit uur van de nacht nog op de been zijn. De omgeving van de ingang van de metro was helder verlicht, neen, het was volkomen raadselachtig!

Er kwamen nog enkele agenten haastig de trap aflopen, nog vóór de eerste beambte het groepje had bereikt en, gerustgesteld nu wat dit onderdeel be-

treft, en wetende dat die vijf mensen daar niet zouden kunnen weglopen, tenzij de agenten het niet beletten, ging de controleur vlug zijn glazen hokje weer binnen en telefoneerde naar de volgende stations op deze lijn om deze te waarschuwen, goed uit te zien naar verdachte lieden, die uit de tunnel zouden komen. Voorts moesten de treinen tot nader order worden vastgehouden.

De redenering van de controleur namelijk was deze: De dode kon onmogelijk uit het station hier zijn weggehaald. Het kon dus niet anders of zijn moordenaar of moordenaars, of wie dan ook, hadden hem de duistere tunnel binnen gedragen, links of rechts, maar naar alle waarschijnlijkheid aan de kant, waar het troepje nu nog steeds stond, daar zij anders genoodzaakt zouden geweest zijn, in het schelle licht van de booglampen, het lichaam over de hele lengte van het perron te dragen.

Verder was het ook mogelijk, dat de pleger of plegers van de daad van plan waren, het lichaam ergens op de rails neer te leggen en dan ijlings de vlucht te nemen. Zij konden enkel geen enkel station bereiken, of het zou gezien worden.

In een oogwenk vloog het bericht langs de draad, de treinen werden even vóór de stations automatisch tot stilstand gebracht, eenvoudig door de stroom uit te schakelen en men stelde een onderzoek in. Laten wij maar aanstonds verklaren, dat dit onderzoek niet het minste resultaat opleverde. Men vond geen spoor van de moordenaars en evenmin van de dode. En intussen traden vier agenten op het troepje goed geklede heren toe en op de elegante vrouw, die er bij stond, schijnbaar onverschillig en ongeduldig waarna de brigadier scherp en vlug zijn vragen begon te stellen:

— Heeft iemand van de heren gezien, dat hier iemand is aangevallen?

Er kwam geen antwoord. De agent werd ongeduldig en begon opnieuw:

— U waart zoeven met zes personen, behalve de man, die werd aangevallen en deze dame. Nij zijn er in het geheel

nog maar zes. Heeft een van u gezien waar die twee anderen gebleven zijn ?

Niemand gaf antwoord. De agent werd ongeduldig en dreigde :

— Ik geloof, dat dit stilzwijgen niet in uw voordeel zal worden uitgelegd. Wij zullen verplicht zijn, u te verzoeken, ons naar het politiebureau te verzezellen.

— Dat is zeer vervelend, agent, zei een der heren, die met een nauwelijks hoorbaar buitenlands accent sprak. Ik ben graaf Palmhurst en dit is mijn secretaris Brand. Ik had vannacht naar Londen willen vertrekken. Dit opont-houd is mij zeer onaangenaam.

— Het spijt mij, graaf, maar ik geloof niet, dat ik voor u een uitzondering kan maken, zei de agent kort. Deze geheimzinnige zaak moet dadelijk worden opgehelderd. De controleur zegt, dat hier iemand is doodgestoken en die vermoorde man is nu plotseling verdwenen, alsof hij in de lucht is opgelost, tegelijk met een ander, die bij u was. Het is niet aan te nemen, dat geen uwer dat zou hebben gezien, want de controleur verklaart, dat u om de dode hebt heengestaan. Die zaak moet opgehelderd worden. Zijn de heren voornemens kalm mee te gaan, ten einde hun namen en adressen op te geven en een verklaring af te leggen ?

De heren raadpleegden elkander even met de blik en toen zei een hunner schouderophalend :

— Mijnentwege ! Het is onaangenaam, maar er zal wel niets aan te doen zijn. Ik kan je verzekeren, agent, dat je vruchteloos bij een onzer een mes zoudt zoeken. Wij hebben niets gezien en bleven hier alleen maar uit nieuwsgierigheid.

— Dat wil dus zeggen, dat u er de

controleur van beschuldigt te hebben gelogen ?

— Wij beschuldigen niemand. Hij kan zich wel vergist hebben ! De man, die verdwenen is, kan wel slechts gewond zijn geweest !

— Dat moet dan de commissaris maar uitmaken ! zei de agent korzelig. Vooruit, naar het bureau !

Het groepje ging de trap op, in het oog gehouden door de vier agenten en stak, opgewekt pratend, de Rue Comartin over. Het politiebureau was zeer dicht in de nabijheid en de commissaris maakte zich juist gereed om heen te gaan. Hij werd op de hoogte gesteld van de zaak en allen werden aan een verhoor onderworpen. Men kon hen echter onmogelijk houden, want er was geen andere aanwijzing tegen hen, dan de verklaring van de controleur en die kon alleen maar zeggen, dat hij een gewonde en waarschijnlijk dode man op de vloer van het perron had zien liggen en dat die heren er omheen hadden gestaan.

Hun namen en adressen werden dus genoteerd, maar zij moesten toch nog bijna anderhalf uur wachten, alvorens men had uitgemaakt, dat hunne opgaven met de werkelijkheid strookten.

Toen konden allen heengaan, met de boodschap, dat zij waarschijnlijk zeer spoedig tot het afleggen van nadere verklaringen zouden worden opgeroepen.

Graaf Palmhurst en zijn secretaris Charles Brand begaven zich te voet naar de dichtstbijzijnde standplaats voor taxi's.

Zij schenen er volstrekt niets van te bemerken, dat zij op enige afstand gevolgd werden door twee van de deftig geklede heren, die tot het groepje hadden behoord.

HOOFDSTUK II.

DE BOUWPLANNEN VAN DE METRO

De schatrijke Engelsman, die zich graaf Palmhurst had genoemd, en zijn secretaris vonden de standplaats nog goed bezet, stapten in de eerste taxi en gaven de chauffeur het adres op van het hotel Splendide, aan de Champs de l'Etoile.

Het voertuig had zich nauwelijks in beweging gezet, of de secretaris barstte uit:

— Van alle krankzinnige dingen, die ik ooit beleefd heb...

— Het was inderdaad een zonderlinge zaak, Charles! zei de ander glimlachend.

— Zeg maar gerust raadselachtig, onbegrijpelijk! En mij dunkt, dat jij de zaak nog ingewikkelder voor ons hebt gemaakt, Edward!

De grote avonturier keek zijn trouwe vriend Charles Brand met half dichtgeknepen ogen op een zonderlinge wijze aan en vroeg toen:

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, waarom heb je niet onmiddellijk gezegd, dat wij de man hebben zien vallen en dat wij ook wel degelijk hebben gezien, hoe een hunner hem van het perron aftrok, terwijl de controleur in zijn hokje was, en met hem in de tunnel verdween? Die lieden moeten zich verwonderd hebben afgevraagd, waarom je zweeg en hen niet beschuldigde!

Raffles wierp een blik door het ovale achterraampje van de taxi en zei toen, glimlachend:

— Zij zijn zelfs zo verwonderd, Charles, dat zij het nodig hebben gevonden, ons te volgen!

— Maar wat bewoog je er toe?

Waarom ontkende je iets te hebben gezien? Je ziet nu, dat het ons in moeilijkheden kan brengen!

— Ik vrees, Charles, dat die uitdrukking wel wat al te zachtzinnig is! De toekomst zal het uitwijzen! En waarom ik het deed? Wel, om het spel niet zo spoedig te bederven. Het is, geloof ik, een heel merkwaardige zaak en ik zie niet in, waarom ik aan de politie de oplossing zou overlaten. Dergelijke moorden worden niet bedreven uit verveling, of om het genoegen te smaken iemand naar de andere wereld te helpen, alléén voor het plezier. Doorgaans schemert op de achtergrond een geldbuidel en als er geld te verdelen valt, wil ik er bij zijn. Er zit meer aan vast, dan je wel schijnt te denken!

— Dat betwijfel ik geen ogenblik, Edward! Wat wilden zij met die dode in de tunnel? Willen zij zijn lijk onkenbaar maken, door het door een trein te laten overrijden?

— Het is mogelijk, maar dat kan ik mij toch moeilijk voorstellen. Dan had de man, die hem wegsleepte, veel eerder terug kunnen komen. Je weet, dat ook hij plotseling verdwenen is. Dat maakt de zaak nog ingewikkelder! Heb je iets opgemerkt, toen de agent ons wegbracht?

— Wat bedoel je?

— De controleur was weer in zijn hokje gegaan, blijkbaar om te telefoneren. Ik zou er wat onder durven verwedden, dat hij de naastbijzijnde stations gewaarschuwd heeft en dat men nu een onderzoek zal instellen in de tunnel. Ik denk, dat ze niets zullen vinden.

— Hoezo ? riep Brand verbaasd uit. Ergens in de tunnel moeten die twee dan toch ontdekt worden ?

— Ik geloof het niet !

— Stil, ik geloof, dat ik weet waar je op doelt ! riep Brand uit. Er zijn op sommige plekken ventilatiekokers in de tunnels, die van boven door een rooster zijn afgesloten en die men meestal op de trottoirs vindt. Daar doorheen zou de dode kunnen zijn weggeslept !

— In principe zou het mogelijk zijn, maar in feite is het bijna onuitvoerbaar, tenminste als men het ongemerkt wil doen. Die kokers zijn alleen maar te bereiken met behulp van een smalle ijzeren ladder, voorzien van twee haken, die de arbeider met zich mee draagt, juist als een lantarenopsteker in de goede oude tijd. Deze ladder kan zo worden geplaatst, tussen de beide sporen, dat zij geen hinder oplevert voor het verkeer. De koker zelf is voorzien van klimijzers. Het rooster, in zijn raam van ijzer, is echter zeer zwaar en het moet altijd aan de buitenzijde worden geopend.

— Als dat zo is, dan begrijp ik er volstrekt niets van, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Ik moet je toegeven, Charles, dat de verdwijning zelve mij ook nog een raadsel is, maar dat zal ik weten op te lossen ! Wel echter kan ik je verklaren, dat deze misdaad, want dat was het zonder enige twijfel, een vergissing was !

— Een vergissing ? herhaalde Brand in de grootste verbazing.

— Niets anders ! Zij werd te vroeg gepleegd. Herinner je je, dat er iets geroepen werd, onmiddellijk nadat de man, die gedood werd, zijn handen in de hoogte hief ?

— Ja zeker, maar ik kon volstrekt niet uitmaken, wat het was. Het waren een paar woorden, op bevelende toon, in een geheel vreemde taal geroepen !

— Het was Roemeens, Charles. En de man, die de taal gebruikte, riep : « Te vroeg ! Red de papieren ! Naar beneden met hem ! »

— Het wordt mij hoe langer hoe duisterder !

— Charles, er blijkt in ieder geval dit uit : Het slachtoffer werd al enige tijd gevolgd en zijn lot was bezegeld. Maar hij moet papieren bij zich gehad hebben, die de moordenaar niet in handen van de politie wilde laten vallen en die van zeer belangrijke aard moeten zijn geweest.

— Waarom denk je dat ?

— Omdat hij ze zeer zorgvuldig en waarschijnlijk op zijn naakte huid bewaarde.

— En waaruit leidt je dat af ?

— Uit de omstandigheid, dat de moordenaars ze hem niet vlug hebben kunnen afnemen !

— Als hij ze zo goed verborgen had hoe wist dan de man, die de waarschuwendende woorden riep, dat hij ze bij zich had ?

— Daarvoor kan, dunkt mij, maar één verklaring zijn, Charles : De man, die de waarschuwing riep, moet in het vertrouwen zijn geweest van het slachtoffer en hem de papieren hebben zien opbergen. In hun haast hebben de anderen, blijkbaar een paar uren te vroeg, misschien wel een paar dagen, hun slachtoffer naar de andere wereld gezonden. Maar hier is ons hotel, Charles. Het volgende zullen wij op onze kamer wel bespreken.

— Maar onze achtervolgers ?

— Wat kunnen zij hier anders horen, dan dat ik hier logeer onder dezelfde naam, die ik opgaf aan de politie ?

— Ik wilde maar, Edward, zei Brand met een zucht, dat het toeval ons niet juist die trein had laten kiezen ! Vijf minuten later ging er wéér een ! Ik voorzie moeilijkheden en ik zou veel liever veilig weer in Londen zitten. Mij dunkt, dat wij hier al avonturen genoeg beleefd hebben, in die korte tijd !

— Dan ben je gauw tevreden ! Een voorgevoel zegt mij, dat de zaak van

de verdwenen dode ons nog heel andere dingen zal laten beleven.

De twee vrienden waren uitgestapt, betaalden de chauffeur en gingen de vestibule binnen. De nachtportier salueerde en een piccolo opende de liftdeur. Bijna op hetzelfde ogenblik klonken er zeer snel achter elkander, van de straatzijde, twee schoten, onmiddellijk gevolgd door het geraas van een zeer snel wegrijdende auto.

Raffles nam bedaard zijn hoge hoed af, waarin zich twee kogelgaten bevonden en zei rustig, terwijl de liftjongen doodsbleek op zijn benen stond te trillen.

— Als het op mij gemunt was, dan scheelde het maar een haar of ik was er geweest.

— Zal ik om de politie telefoneren, graaf? stelde de portier voor, die eveneens erg geschrokken was.

— Laten wij toch niet om het minste of geringste bagatel de politie lastig vallen! zei de gewaande graaf Palmhurst enigszins ongeduldig. Wat zou het ook helpen? De auto is verdwenen en van een nummer heeft natuurlijk niemand iets gezien. Het was misschien maar een kwajongensstreek.

De portier had daar zo zijn eigen gedachten over, maar hij hield zijn mond, veel te blij, dat het hotel niet in opspraak zou worden gebracht, en dat die Stoëcijnsse Brit de zaak zo kalm opvatte. De kogels waren plat geslagen tegen het staal van de liftkooi; men zou ze wegruimen, en alles was gedaan. Die Engelsman had gelijk, men moest zulke dingen niet zo opblazen; het was misschien werkelijk een gewaagde grap geweest en niets meer...

Maar toen de beide vrienden in de slaapkamer van Raffles afscheid zouden nemen, om zich ter ruste te begeven, zei Brand zeer ongerust:

— Nu zie je zelf, dat ons leven gevaar loopt, Edward, en dat alleen maar omdat die kerels ons lastig vinden! Wat zou het zijn, als ze vijanden in ons zaggen?

— Wel, ik denk dat hun revolverko-

gels er niet harder om zouden gaan! antwoordde Raffles laconiek. Een browning is een browning, onverschillig van wege welk motief hij op je wordt afgevuurd! Het schijnt dus wel een zaak van groot belang te zijn, Charles, en ik ben blij, dat ik er bij betrokken kan zijn!

— Wat ben je van plan?

— In de eerste plaats om te gaan slapen. Het is bijna drie uur. Wij zullen echter zo vroeg mogelijk naar het stadhuis gaan!

— Mijn hemel, wat wil je dààr doen? vroeg Brand verwonderd.

— Vragen of ik de tekeningen mag zien, die destijds door de ingenieur van de Metro zijn vervaardigd en speciaal de plannen voor het wisselstation onder de Rue Comartin! En tegelijkertijd zou ik daar graag eens inzage hebben van de tekeningen voor de rioleringen! En nu wens ik je wel te rusten. Morgen gaan we aan de slag!

Brand ging hoofdschuddend door de verbindingsdeur zijn eigen kamer binnen, alles behalve gerust, want die beide revolverschoten voorspelden weinig goeds, maar hij sliep toch rustig en het was weer Raffles, die hem moest wekken.

— Sta op, neem je bad en ontbijt vlug, zei hij glimlachend. Er is werk aan de winkel! En ik geloof, dat wij zullen moeten verhuizen!

— Waarom?

— Omdat het hotel bespied wordt! Herinner je je de dame van gisteren, die de welluidende naam opgaf van Estelle Mirafior, wat wel een toneelnaam zal zijn? Zij zit in een kamer van een der grote huizen aan de overzijde van de Champs Elysées, en houdt voor een venster door middel van een Zeisskijker de hoofdingang in het oog, vergetend, dat ik óók wel eens over zulk een instrument zou kunnen beschikken! Het is jammer, Charles, want het is werkelijk een goed hotel, maar wij zullen toch een ander onderdak moeten zoeken, want gisteren schoten zij mis, al was het maar enkele millimeters, maar vandaag zou het wel eens raak

kunnen zijn. En ik zou het zonde en jammer vinden, ten offer te vallen aan een stukje lood, alvorens ik deze zaak heb doorgrond!

— Maar hoe komen wij dan ongezien weg? vroeg Brand, uit zijn bed springend.

— O, door de een of andere achteruitgang! Dat betekent niets. De portier begrijpt nu heel goed, dat ik in gevaar verkeer en als ik behoorlijk mijn rekening heb betaald, zal een goede fooi wonderen verrichten. Wij hebben maar heel weinig bagage en ditmaal alleen voor ons zelve te zorgen, want onze brave Henderson past op onze duikboot, aan de Normandische kust en doodt waarschijnlijk de tijd met hengel en zwemmen!

Brand begon zich woedend in te zeppen, het noodlot verwensend, dat hen de vorige avond, na het bezoek aan het beroemde circus van Medrano, juist in die noodlottige trein van de ondergrondse spoorweg had doen plaats nemen. Als de juffrouw van de vestiaire toevallig wat langer getreuzeld had, of wanneer een schoenveter was losgeraakt, of zij hadden onderweg een sigaret willen opsteken, dan zou de trein juist voor hun neus zijn weggereden! Maar het leven van de mens hangt vaak af van schijnbare nietigheden, zo overpeinsde hij wijsgerig, terwijl het scheermes in snelle halen over zijn wangen heen en weer ging.

Hij nam vlug zijn bad, kleepte zich en pakte zijn valies. Het ontbijt was al heel snel gebruikt, want het was een Franse maaltijd en bestond uit een kop geurige chocolade, met één enkel, klein, knappend broodje. Raffles vertelde hem, dat er reeds voor alles was gezorgd en dat een taxi bij een der achteruitgangen klaar zou staan om hen op te nemen. De nachtportier, die pas om acht uur wegging, was zeer gevoelig gebleken voor de motieven van graaf Palmhurst en nog meer voor het biljet van duizend franks, het welk ze vergezeld had en voor alles zorg gedragen.

De taxi stond al klaar, Brand stapte in en Raffles gaf zacht de naam op van een hotel, in het noordoosten van de wereldstad, in de wijk van Montparnasse.

Daar lieten zij de chauffeur ergens stoppen en te voet gingen zij met hun valiezen verder, een honderdtal meter, wenkten toen een andere chauffeur en deze bracht hen naar een klein hotel, dat de veelbelovende naam droeg van « De Lekkerbek ».

Zodra zij hun valies opnieuw hadden verpakt, verlieten zij het hotel weer en lieten zich met een taxi naar het stadhuis rijden. Er bestond in geheel Europa geen enkele stad van enige betekenis of de grote avonturier had er, onder de een of andere naam, zijn goede connecties onder talrijke kringen van de bevolking.

Hij bezat honderden aanbevelingsbrieven, die hem echter nooit bij dergelijke tochten vergezelden. Maar dat behoefde ook meestal niet, want het was gewoonlijk voldoende als hij een naam noemde.

Ook ditmaal kostte het hem weinig moeite om de chef van de cartografische afdeling te spreken te krijgen, die hem dadelijk ter wille was, een klerk uitzond om het verlangde te halen en de hooggeplaatste, Engelse bezoeker verlof gaf, de map te doorbladeren, in een grote erker van het vertrek.

De kamer, waar deze gelukkige stadhuisbeambte werkte, was groot als een zaal en Raffles en Brand konden ongestoord, zij het dan ook zacht, met elkander praten.

De map was voorzien van een register en het duurde niet lang of het geoefend oog van Raffles had de oorspronkelijke tekeningen gevonden van dat gedeelte van Parijs onder de grond, waarop stond aangegeven waar de tunnels van de Metro onder de Rue Comarin gegraven moesten worden.

Hij toonde glimlachend de zeer duidelijke tekening aan Brand, die op dit gebied grote ervaring had en zei:

— Geloof je nu ook niet, dat het raadsel zijn oplossing nabij is?

— Je wilt zeggen, omdat de Metro-tunnel zich in de nabijheid bevindt van de oude rioleringswerken ?

— Ongetwijfeld ! Je kunt op deze tekening duidelijk zien, dat er een muur van beton moest worden opgebouwd tussen het oude riool en de tunnel, die anders geen stevige steun zou hebben kunnen vinden. Hier en daar zijn openingen gelaten, om het wegzakken van het grondwater te vergemakkelijken. Die betonnen muur strekt zich uit over een lengte van niet minder dan vijftig meter, dan maakt het riool een bocht de grond wordt hard en betrouwbaar en de muur is als steun niet verder nodig. Het is, dunkt mij, duidelijk, dat er ergens een verbinding moet bestaan, waarschijnlijk alleen bekend bij de ingenieurs, de opzichters en de werklieden en de meesten hunner zullen het wel vergeten zijn, omdat zij het van geen belang achtten. Het was misschien maar een halfsteens muurtje, misschien zelfs niets anders dan een ijzeren dekplaat, maar die geheimzinnige moordenaars hebben dat ontdekt, of hebben het gehoord van een arbeider en er hun voordeel mee gedaan. Ik behoef jou zeker niet te zeggen, Charles, dat het riool van Parijs een bezienwaardigheid is en zich zover uit-

strekt onder de stad, dat het als het ware een tweede stad vormt, waarin men heel gemakkelijk kan verdwalen. Lees er « Les Misérables » van Victor Hugo maar eens over na.

Brand had peinzend voor zich uitgekeken en zei nu, zijn blik weer op de tekening vestigend :

— Dan moet die verbinding zich bevinden op korte afstand van het station, daar anders de man, die de dode wegsleepte, groot gevaar zou hebben gelopen, door de volgende, binnenrijdende trein te worden vermorzeld.

Raffles klapte de map dicht, bracht ze zelf terug naar de buigende afdelingschef, zei hem met enige woorden dank en een ogenblik daarna stonden de beide vrienden weer op straat, aan de voet van de hoofdstoep van het prachtige, oude, Parijse gemeentehuis.

— Wat nu ? vroeg Brand, gespannen naar Raffles opziende ?

— Wel, Henderson hier laten komen met dit telegram, naar de opening zoeken en trachten te ontdekken, waarom die onbekende gedood werd, waarom men vreesde, dat zijn papieren onder de ogen van de politie zouden komen en wat die papieren bevatten ! Charles, het kan een opwindend avontuur worden !

HOOFDSTUK III.

DE RIOOL

Het was tien uur in de avond, toen een kleine sloep, niet veel meer dan een vletje, voorzichtig en snel de Seine afvoer, ongeveer ter hoogte van de pont Neuf.

Er zaten drie mannen in, zeer eenvoudig gekleed en die konden doorgaan voor gemeentewerklieden, die nog een of andere late karwei moesten opknappen.

Maar bij eventuele ondervraging zouden zij wel wat verlegen zijn geweest met hun antwoord, want inderdaad waren het John Raffles, Charles Brand en de onverstoorbare reus, de chauffeur James Henderson, die diezelfde avond, onmiddellijk na ontvangst van het telegram zijn rustig plekje aan de kust van Normandië had verlaten, na zorg te hebben gedragen dat de « Sperwer »,

de kleine duikboot van Raffles, die hen enige dagen tevoren over het Kanaal had gebracht, op een veilige plek en diep onder water verankerd lag.

De reus had er zelfs niet naar gevraagd, wat Raffles bewogen had, hem naar Parijs te ontbieden, maar was onmiddellijk in een trein gestapt en had zich naar 't hem genoemd hotel begeven en zich eenvoudig present gemeld. Hij zou wel zien wat er nu ging volgen en wat Graaf Palmhurst, alias Lord William Aberdeen, alias Lord Edward Lister, alias John Raffles deed, dat was wel gedaan in zijn ogen.

In de duistere schaduw van de hoge wallekant, op de rechter Seineoever gleeed het vletje zacht voort. Het had een aanhangmotortje, maar dat liet Raffles voor alle zekerheid rusten. Het tij was gunstig en de stroming van de rivier was sterk genoeg, om het bootje vrij vlug stroomafwaarts te voeren.

Zo gleden zij dan langs het prachtige paleis van het Louvre, eerst Koninklijk Paleis, daarna een van de schoonste musea der wereld, onvergelykbaar wat zijn bouw en zijn schatten betreft, toen zagen zij de torens van het Ministerie van Financiën en vervolgens gleden zij drie bruggen onder door en zagen zij het donkere geboomte boven de muren oprijzen, die de Tuin der Tuillerieën omgeeft.

Even vóór de Pont de Solferino hief Raffles de hand op, waarop Henderson een platte riem in het water stak zodat het vletje van zijn eerste koers begon af te wijken en de oever nog dichterbij naderde. De nacht was pikdonker en het water was alleen verlicht door de weerkaatsing van de lantaarns langs de kade.

Het stootkussen schuurde langs de stenen van de lage muur, die de laadkade van het water scheidt en Raffles boog voorover, een zware, ijzeren ring grijpend, die in de muur gemetseld was.

Op slechts weinige meters afstand ontwaarde Brand het vrij hoge stevige hek van een dier riooluitgangen, zoals Parijs er enige tientallen heeft, die alle

uitlopen op de rivier. Deze rioolgangen worden echter in het geheel niet meer gebruikt, want Parijs heeft sedert lang een modern rioleringsstelsel en het vuil wordt afgevoerd tot aan een plek, ver van de grote stad gelegen, zoals dat tegenwoordig bijna overal gebeurt.

Men heeft zich echter niet de moeite gegeven al die oude tunnels dicht te werpen, behalve op sommige plekken waar de metro er dwars doorheen gaat en dat doolhof van grote en kleine gangen bestaat nog steeds en vormt, zoals gezegd, een der bezienswaardigheden van Parijs. Het is waar, dat de toerist er maar een zeer klein deel van te zien krijgt!

Dat hek was stevig gesloten, maar Raffles was voornemens het te openen, want hier wilde hij binnendringen.

Het zou een vrij lange tocht worden, maar het was bijna ondoenlijk de sluipweg naar de verblijfplaats der geheimzinnige moordenaars te bereiken van het Metrostation af.

Tot een uur in de nacht reden er treinen, dan gingen de zware hekken voor de trappen dicht en het zou levensgevaarlijk zijn, te willen trachten zich te laten insluiten, want dat moest dan in een der tunnels geschieden.

Daarentegen kende Raffles dit deel van de riolen zoals hij zijn eigen huis kende. Een paar jaar geleden had zich daar het verschrikkelijke drama afgespeeld, waarbij een apache het slachtoffer werd van de duizenden ratten, die men in dat deel van de onderaardse doolhof aantrof.

Men hoefde dus slechts in Noordelijke richting te gaan, om tenslotte uit te komen onder de Rue Comartin. Het spreekt vanzelf, dat Raffles een deel van de middag had besteed met het vervaardigen van een zeer nauwkeurige kaart, waarop hij de vertakkingen van de metro, zowel als die van de rioolgangen had aangegeven.

Raffles was overeind gaan staan in het wankel bootje en terwijl Brand scherp uitkeek, wipte hij op de lage walkant, stak de loskade over, die in

de Herfst en in de Lente zo menigmaal overstroomd wordt en begon onmiddellijk aan het hek te werken.

Het was nauwelijks één meter hoog, want het sloot alleen een zijschacht af.

Op de loskade was niemand te zien, maar heel in de verte bewogen enige schaduwen, waarschijnlijk bewoners van een der schepen, die daar voor anker lagen, grote tjalken, misschien wel afkomstig uit de lage landen aan zee.

Verder lagen er massa's palen, pakken, vaten en kisten.

Maar ook deze goederen waren zo ver weg, dat men geen last zou hebben van eventuele bewakers, want de plek was hier zeer donker en de smalle stenen trap naar de kade naar boven bevond zich veel verder.

Trouwens, Raffles had nauwelijks een kwart minuut nodig om de zeer eenvoudige afsluiting van het hek te openen. Dadelijk liet hij een zacht fluttend geluid horen en Brand en Henderson werkten zich op hun beurt op de loswal, na het bootje te hebben vastgemaakt en snelden op het hek toe, dat Raffles reeds open hield.

Het volgende ogenblik waren zij in de lage tunnel verdwenen.

Reeds op nog geen tien meters afstand van het hek was de lucht dik en beklemmend en moeilijk in te ademen, en dat zou nog wel erger worden.

Zij moesten aanvankelijk in gebukte houding lopen, wat zeer vermoeiend was, maar gelukkig bereikten zij een paar honderd meters verder een vertakking, waar de zijschacht zich bevond bij een der hoofdgangen. De vorm van deze gangen is in geheel Parijs bijna hetzelfde. De hoofdrioolgang heeft een ovale vorm, ongeveer als een ei, dat op zijn punt is geplaatst, de hoogte bedraagt ongeveer twee en een halve meter, en op zijn breedst 150 centimeters. De mede-tunnel is iets meer dan twee meter hoog. Door een geul, op het diepste gedeelte, vloeit het rioolwater af en aan weerszijden daarvan bevinden zich smalle looppaden. Die paden zijn vijftig centimeters breed, de geul

is ongeveer een meter breed en daarin past een plathodem schuitje met heel weinig diepgang, dat op het rioolwater dreef. Met behulp van een vaarboom kon de vuilnisman zich vroeger zo voortbewegen.

De geul was nu droog en zeer goed begaanbaar.

De drie mannen hadden hun elektrische zaklampen ontstoken en nadat Raffles even zijn kaart geraadpleegd had, gingen zij verder.

Zonder zich een enkel ogenblik te vergissen, wees Raffles de weg en steeds gingen zij verder, in noordelijke richting, ruim een half uur lang, altijd door de hoofdgang, die bijna steeds in kaarsrechte lijn voortliep.

Eensklaps stond Raffles stil en keek Brand glimlachend aan.

Een dof gerommel, dat snel sterker werd, drong tot de drie mannen door en het was alsof de wanden en de vloer van de tunnel trilden.

Er kon niet aan getwijfeld worden er naderde in de buurt een trein van de Metro.

Toen het gerommel was weggestorven, zei Raffles :

— Dat was de trein, die door de Rue de Trachet rijdt en die, een kilometer verder, het kruispunt bij de Rue Cormartin bereikt. Wij zullen nu wat voorzigtiger moeten zijn en wij mogen niet te veel praten, want nu gaat het gevaarlijk worden. Wij naderen nu snel het punt, waar deze hoofdgang en de Metrotunnel elkander het dichtst naderen.

Zwijgend en voorzichtig gingen zij verder, om de vijf minuten hoorden zij het dreigend geratel, het gerommel van de trein, maar het werd telkens zwakker, want de rioolgang verwijderde zich weer van de straat, die zoeven werd genoemd.

Plotseling stond Raffles opnieuw stil, nadat zij ongeveer een kwartier hadden gelopen en verscheidene dwarsgangen waren voorbijgegaan en beval snel en fluisterend, zelf het voorbeeld gevend :

— De lampen uit!

Het duurde niet lang of in de suizen-
de stilte, die hen omringde, hoorden zij
zonderlinge klanken, die geleken op
menselijke stemmen. Het was niet uit
te maken, of het vlak bij of ver af was,
want door een zonderlinge acoustieke
werking werd een soort van echo in het
leven geroepen.

Maar niet alleen hun gehoorzenuwen
werden geprikkeld, hun reukorgaan
had het hard te verantwoorden en oók
die van het gezicht moest een indruk
verwerken, want heel vaag en schemer-
achtig was in de verte een zwak schijn-
sel op te merken, als van een stil brand-
ende lamp, die zelve onzichtbaar is en
haar stralen heenzendt door een open-
staande deur.

Geruime tijd bleven de drie mannen
onbeweeglijk luisteren en kijken, maar
er gebeurde volstrekt niets. Soms hield
het zonderlinge stemmengerucht als bij
toverslag op, om dan eensklaps weer
te beginnen. Raffles legde fluisterend
uit hoe dit kwam. Degenen, die daar
in de verte spraken, verplaatsten zich
tijdens hun gesprek en dan hield on-
middellijk de vreemde echo op, die al-
leen maar optrad als de spreker bij een
bepaald punt van de wand stond.

— Wij zijn nu bijna op het punt,
waar de beide tunnels elkander het
dichtst naderen, zei Raffles zeer zacht.
Wij zullen nu zeer voorzichtig voor-
waarts moeten gaan.

— Vóór wij dat zullen doen, Ed-
ward, een enkele vraag! fluisterde
Brand. Waarom geschiedt het eigenlijk
en waarom begeven wij ons in gevaar?

— Je vraag komt wat laat, Charles,
maar ik wil ze toch beantwoorden! Wij
ondernemen dit, omdat ik er bijna ze-
ker van ben, dat het ons grote gelde-
lijke voordelen zal opleveren. Ik moet
echter erkennen, dat ik in het minst niet
weet, wat ons te wachten staat. In ieder
geval zal 't goed zijn, als Henderson
hier voorlopig achter blijft. Hij loopt
hier niet het minste gevaar, want 'r is
geen sprake van, dat de mannen, die
hier bijeen schijnen gekomen te zijn,
dezelfde weg volgen, die wij ons ge-

kozen hebben. Dat had ik moeten zien
aan dat stijf verroeste, zeer moeilijk te
openen hek. Voorts waren de smalle
looppaden langs de rioolgeul met een
dikke laag gruis en stof bedekt. Hier
heeft vele jaren lang geen mens de
voet gezet. Ik weet overigens, dat er
verderop nog een toegangsweg is, uit
oostelijke richting. Waarschijnlijk ge-
bruiken zij die, als zij hier onder de
grond bijeen komen, met een doel dat
ik niet ken, maar dat ik wil leren ken-
nen!

— Is het mogelijk dat het gewone
bandieten zijn, straatrovers Mylord?
merkte Henderson op.

— Dat komt mij hoogst onwaar-
schijnlijk voor, James! Zij handelen
niet als bandieten, zoals wij die heb-
ben leren kennen. Ik zeg dat niet, om-
dat zij zo keurig en elegant gekleed
waren, want de ergste misdadigers
vindt men tegenwoordig juist onder die
uiterlijk zo elegante jonge lieden, maar
omdat ik er bijna zeker van ben, dat
zij een hunner hebben gedood uit
wraakzucht, om hem te straffen, maar
in de eerste plaats om de papieren
waarover een hunner sprak! Hender-
son, blijf hier en wacht tot mijnheer
Brand en ik terugkeren. Wij zullen zien
wat het is!

De reus was gewend om blindelings
te gehoorzamen en zo bleef hij dan in
de duisternis achter; hij spande zijn ge-
hoor tot het uiterste in om de voetstap-
pen van Raffles en Brand te volgen
tot het einde. Maar al zeer spoedig
hoorde hij niets meer.

Raffles en Brand gingen op de tast
verder, ieder aan een kant van de riool-
geul.

Nu en dan liet Raffles een zacht sis-
send geluid horen en dan stonden zij
allebei stil, om te luisteren.

Maar de acoustieke werking had op-
gehouden, van de stemmen hoorden zij
niets meer.

Zij zagen alleen nog maar het stille,
rossige schijnsel op enige afstand.

Zo waren zij omstreeks vijf minuten
voortgegaan, toen zij aan een knoop-
punt kwamen.

Hier liepen vier tunnels samen, of eigenlijk niet meer dan twee, die elkander schuin sneden en dan weer verder liepen.

Er was hier een soort van kelder gevormd, tamelijk ruim, met een losplaats voor het vuil en zelfs een paar oude, vermolmde banken op de smalle kade, waar wellicht vroeger de reinigingsmannen hun rust hielden; Raffles wist, dat hij nu zeer dicht bij de tunnel moest zijn, waardoor de treinen van de Metro joegen.

Inderdaad begon hier de betonnen muur, bijna een meter dik en die de metalen tunnelbuis moest steunen.

Met een vervaarlijk gerommel en een geweldig dreunen van de wand raasde daar al een trein voorbij en de twee mannen hoorden zelfs duidelijk door de muur heen het knarsen van de remmen, die werden aangezet, toen de trein het station Comartin naderde.

Een van de vier tunnels was afgeschoten met een zwaar, houten schot en in dat schot, dat van de vloer tot de zoldering reikte, en van wand tot wand, was een opening van omstreeks een voet in het vierkant en door die opening straalde licht naar buiten, zodat de twee mannen zeer voorzichtig moesten te werk gaan. Want nu en dan werd die stralenbundel verduisterd, hetgeen als bewijs kon dienen dat er iemand zich plaatste tussen de lichtbron en het vierkante venstertje in de wand.

Hier was dus blijkbaar de plek, waar die geheimzinnige mannen een soort van kamer hadden gemaakt van een gedeelte van de tunnel.

Het venster was niet van glas voorzien en de twee vrienden konden dan ook tamelijk duidelijk de stemmen van enige mannen horen, die enigszins opgewonden met elkander spraken.

Het was echter onmogelijk op die afstand te verstaan, wat zij zeiden. Een paar malen slechts hoorden zij de vloek « Caramba ».

Het was gevaarlijk het schot te dicht te naderen, want dan zouden zij in het volle licht komen. Raffles dacht na over

de beste wijze om iets meer te vernemen van hetgeen daar achter dat schot gesproken werd, toen er iets gebeurde, dat hem de moeite van een besluit te nemen bespaarde.

Hij had een enkele stap naar voren gedaan en op hetzelfde ogenblik klonk een doordringend luid belgeratel.

Zijn voet zonk een weinig omlaag en hij begreep dadelijk, dat hij onvoorzichtig was geweest.

Hij kon nog een waarschuwend kreet laten horen, die Brand met een sprong achteruit deed deinzen en toen vloog er in het schot een deur open, die geen zichtbare knop had en zes mannen, allen gewapend, kwamen naar buiten gestormd, beschenen door het volle licht van de lamp daarbinnen. Raffles had zijn revolver getrokken, maar voor hij er gebruik van kon maken, of zelfs nog goed wist of hij daartoe het recht had, was hij al omringd door het halve dozijn mannen en hij zag wel in, dat hij hoogstens eenmaal de trekker zou kunnen overhalen en dat het dan met hem gedaan zou zijn.

Zonder dat er ook maar één woord gezegd werd, drongen de zes mannen het vertrek binnen, dat daar was afgeschoten en dat voorzien was van een aantal eenvoudige meubelen, een tafel in het midden, onder de sterke lamp en een achttal stoelen. Het is eigenlijk moeilijk van een vertrek te spreken, want achter het houten schot strekte de duistere tunnel zich weer eindeloos uit.

Raffles vond aan die tafel nog twee mannen zitten, waarvan er een 'n soort van masker droeg, bestaande uit een lange, tot boven de mond reikende muts van zwarte zijde, voorzien van een paar kleine ooggetaten en veel gelijkend op de kappen, welke de ter dood veroordeelden in de middeleeuwen opkregen, even voor zij de treden van het schavot moesten beklimmen. Voor het overige droeg hij zeer goed gesneden kleren en scheen in het minst niet verbaasd of zelfs maar verontrust te zijn door het plotselinge alarmsignaal of door de komst van de gevangene.

HOOFDSTUK IV.

IN DIENST DER REVOLUTIE

De man leunde achteloos achterover in zijn stoel en blies juist een geurig wolkje uit, onttrokken aan een fijne sigaret, die hij tussen de blanke vingers hield. Zelfs in de toestand waarin hij zich bevond, merkte Raffles aanstonds zijn zeer fraaie, diamanten ring op die de man met het zijden kapje aan de ringvinger van zijn rechterhand droeg.

Onder het bereik van zijn hand stond een ijzeren kistje, waarvan het deksel was teruggeslagen. Het leek gevuld te zijn met bankbiljetten en goudgeld, sommige los, andere waarschijnlijk zich bevindend in keurige rolletjes, gewikkeld in grijs papier.

Verder lag er een portefeuille voor hem, een aantal losse brieven en andere in enveloppen gestoken.

Aan zijn linkerhand zat een man, die heel wat minder goed gekleed was en die Raffles met sombere blikken aankweek. Hij had een breed gezicht en zeer donkere ogen. Hij was ongemaskeerd.

Dit heerschap was bezig z'n gebit te reinigen met behulp van een gouden tandenstoker, zonder echter één moment Raffles uit het oog te verliezen.

Niet zodra hadden de revolvermannen Raffles tot voor de tafel geduwd, of de kerel met de tandenstoker zei zeer bedaard, zich bedienend van de Roemeense taal:

— Dat is de man. Hij was het, die gisteren op het perron was en die wij gevolgd zijn tot aan het hotel.

Ofschoon Raffles deze taal niet sprekende hij er voldoende van om de algemene strekking van een gesprek in die taal te kunnen volgen.

De man, wiens gelaat onzichtbaar

was achter het masker, deed een trekje aan zijn sigaret, blies de rook uit en vroeg toen zeer rustig en in het Frans:

— Wie ben je, en waarom bemoei je je met onze zaken? Ben je van de politie?

— Neen mijnheer, antwoordde Raffles. Ik ben alleen maar zeer nieuwsgierig.

— Nieuwsgierigheid kan in sommige gevallen uiterst gevaarlijk zijn! zei de gemaskerde langzaam.

Raffles keek even naar de mond van de man, met de smalle, dunne, wrede lippen en bevestigde:

— Dat stem ik volkomen toe, mijnheer. In sommige gevallen kan nieuwsgierigheid de dood betekenen. Maar wat zal ik u zeggen, het is een ingeworteld kwaad bij mij en ik zie geen kans om het te genezen.

— Je was gisteren op het perron van de Métro toen dat ongeluk gebeurde?

— Ja, daarvan was ik getuige. Ik zag hoe een man langzaam in elkaar zakte.

— Hoe zou die man wel om het leven gekomen zijn, denk je? Wacht even, laat twee mannen de deur bewaken! Wat staan jullie daar te kijken? Moet de zaak mislukken, waarvoor ik jullie in dienst heb genomen?

De man met het masker was zich zelf in de rede gevallen en had daarbij Roemeens gesproken. Hij was stellig in de overtuiging, dat die man daar, die weinig op een Fransman geleek, zeker ook geen Roemeens zou verstaan.

Raffles antwoordde op zijn vraag zeer rustig:

— Ik denk dat hij vermoord is, door een deskundige, die hem op de juiste

plaats getroffen heeft, ondanks het gedrang om hen heen.

De gemaskerde legde langzaam zijn sigaret uit de hand, op de rand van de tafel en boog zich wat voorover, om Raffles scherp aan te zien.

Daarop vroeg hij :

— Gaan je vermoedens soms nog verder ?

— Wel, ik vond het zeer vreemd, dat de dode zo eensklaps verdween en dat héb ik willen onderzoeken.

— Je hebt in je hotel de naam van graaf Palmhurst in het vreemdelingenboek geschreven, zo heeft mijn vriend, hier naast mij, gerapporteerd. Is dat je ware naam ?

— Laten wij zeggen, dat het een pseudoniem is, omdat ik liever incognito reis.

— Hoe is je ware naam ?

— Die zal ik liever niet openbaren. Wat komt het er ook op aan ? Ik ben in uw macht. Laten wij geen tijd verspillen en zeg mij spoedig wat gij voornemens zijt met mij te doen !

— Wel, dat zal voor een groot gedeelte van je zelf afhangen, mijnheer bemoeial ! antwoordde de gemaskerde. Je meent te geloven, dat die arme man op het perron gedood is. Je hebt hem plotseling zien verdwijnen. Wat zijn je conclusies ? Geloof je, dat ik een bandiet ben en het om zijn geld deed ?

Raffles liet even zijn blikken over de gestalte van de man gaan, over zijn welgevormde handen, de diamanten ring, de goedgesneden kleren en antwoordde toen :

— Uw uiterlijk geeft mij in deze tijden geen houvast daaromtrent. De ergste, gevaarlijkste bandieten, aan wier handen bloed kleeft, zien er menigmaal uit als echte salonhelden, geparfumeerd en gemanicureerd. Maar uw stem klinkt beschaafd. U bent waarschijnlijk een beschaafde Roemeen, zou ik zeggen. Intussen, de portefeuille, daar voor u, is van de dode man, want ik heb ze hem in de coupé van de Métro uit zijn borstzak zien nemen. Verder vermoed ik dat deze man te vroeg vermoord is, als ik mag afgaan op de

waarschuwingskreet, die aan zijn verdwijning voorafging en die waarschijnlijk door u is geslaakt! Gij hebt geen kans gezien om de portefeuille te roven, terwijl vreemden om u heen stonden, maar om de dode te doen verdwijnen, dat leek u niet zo moeilijk. En nu ik weet wat ik weet, kom ik tot dezelfde uitslag. Inderdaad zijn wij hier vlak bij het perron van de Rue Comartin.

De man met het masker staarde Raffles roerloos aan en deze kon door de maskergaten heen zijn zwarte ogen zien fonkelen. De mondhoecken gingen naar beneden en even kwamen de scherpe, witte tanden te zien. Een er van, in de bovenkaak, geheel rechts, was met goud geplombeerd. Ook dit ontging Raffles niet.

Toen begon de man met de zijden hoofdkap weer langzaam te praten. Zijn stem had een onaangename, wat hese klank.

— Luister eens goed, mijnheer de onbekende indringer. Je wetenschap zou je wel eens duur te staan kunnen komen. Wij zijn bezig met een zaak, die de grootste voorzichtigheid vereist en om te beginnen heeft jouw bemoeizucht ons gedwongen, deze schuilplaats prijs te geven. Want, indien we je vrij lieten, zou je zeker onmiddellijk de politie waarschuwen ?

— Misschien, als ik nog meer wist ! Maar in ieder geval zou ik dat niet doen, alvorens u te hebben leeggeschud ! Dat ijzeren kistje daar oefent een bijzondere aantrekkingskracht op mij uit.

— Wel, bij alle duivels... barstte de kerel naast de gemaskerde uit, maar deze wendde langzaam zijn blikken naar hem toe en de man hield verschrikt zijn mond, na iets onverstaanbaars te hebben gebromd.

— Wie of wat je ook mag zijn, rondborstigheid kan je niet ontzegd worden ! hernam de gemaskerde man. Welzo, een dief dus ! Een doodgewone dief !

— Nu, niet zo heel erg gewoon, verdedigde Raffles zich met een flauwe glimlach. Maar dat doet er ook niet toe. U en uw helpers hebben een man ver-

moord en dat is al heel erg, maar er kan een reden, ja een zekere verontschuldiging voor zijn! Ik weet niet alles, maar die brieven daar zouden waarschijnlijk heel wat aan het licht brengen, als ik ze in mijn handen had!

De gemaskerde tippte de as van zijn sigaret op de grond en viel eensklaps heftig uit:

— Die man was een verrader, een schurftige hond! Hij was het bederf, de rotte plek in de zuivere vrucht van onze goede zaak.

— Aha, het begint in mijn geest te dagen! riep Raffles uit. Roemeense revolutionnaires! En hier te Parijs wordt een aanslagje beraamd op het leven van een hoog uitgeweken diplomaat, die in de toekomst uw plannen in Roemenië zou kunnen dwarsbomen! Als men de brieven, die daar voor u liggen in het politiebureau of het gasthuis bij de dode had gevonden, dan zou waarschijnlijk alles ontijdig aan het licht zijn gekomen. Daarom moest hij zo spoedig verdwijnen! Een van uw mensen was te vlug geweest en stak hem neer, voor gij, die evenals ik, zijn portefeuille en de brieven had gezien, uw waarschuwing had kunnen laten horen! Heb ik het goed ingezien?

— Zo is het! antwoordde de ander afgemeten.

— De revolver of het water patroon? vroeg een schorre stem, niet ver van Raffles. Deze keek in een zeer gemeen tronie, met een laag voorhoofd, kleine, stekende ogen en van 't hoofd staande oren.

— Geen overhaasting alsjeblieft zei de gemaskerde kalm. Wij hebben gelukkig de gelegenheid, deze zaak uit te pluizen en over acht uren is de schone vrucht rijp en zal ons in de schoot vallen! Wij kunnen hem zo lang hier opsluiten en daarna kan hij met zijn onbeschaamde nieuwsgierigheid voor mijn part naar de duivel lopen!

Er liet zich een dreigend gegrom horen. Raffles keek de kring even rond. Er waren een paar mannen bij, klein van stuk, zeer goed gekleed en met een zeer donker uiterlijk, die heel waar-

schijnlijk Roemenen zouden zijn. De anderen zagen er vrij haveloos uit; Raffles had hen zacht onder elkaar horen spreken, en naar hun taaltje te oordelen waren zij onvervalste, Parijse Apachen.

Wat konden die uitstaande hebben met Roemeense revolutionnaires?

Zonder twijfel bewezen zij de man met het masker zekere diensten, maar waarin konden deze bestaan? Waren zij misschien aangenomen om lastige of gevaarlijke tegenstanders in het oog te houden en, als het moest, uit de weg te ruimen?

Ook was het volstrekt niet onmogelijk dat al deze mannen hun revolutionnaire inzichten koppelden aan iets meer tastbaars, hetwelk onmiddellijke resultaten opleverde. Wellicht was de hele troep in dienst van een republikeinse gezinde in Roemenië, die het aan de chef overliet de manier te bepalen, waarop hij aan geld kwam, nodig om met kracht de actie tegen de gevaarlijke elementen van het huidige regime te voeren.

Hoe dit ook mocht zijn, het was zeker een zonderling troepje en Raffles verkeerde nog geheel in het onzekere wat er met hem zou geschieden, toen aller aandacht werd getrokken door een zachte, welluidende stem, die de opmerking maakte:

— Wel, kijk eens aan, ik geloof zo waar, dat wij hier met een oude kennis te doen hebben!

Uit de duisternis van de lage tunnel was langzaam een vrouw naderbij getreden, in een zeer smaakvol avondtoilet, volgens de jongste mode, ingeregen om het middel en enigszins uitstaande aan de heupen met goudblond haar en violetgroene ogen, die soms als barnsteen konden schitteren.

Zij liep rustig door tot vlak bij Raffles, op sierlijke wijze haar sigaret vasthoudend in het gouden pijpje, in de half opgeheven, fraai gevormde arm. Haar ogen boorden zich in de zijnen, toen zij, met een zilveren lachje vervolgde:

— Maar wel zeker, ik vergis mij niet! Het is onze dierbare vriend John Raffles! Herken je mij, mijnheer Ahasverus? Weet je wie ik ben, strijder voor recht en verdediger der zwakken?

— Mevrouw, 't zou van grote onhofelijkheid getuigen, als ik zei, dat ik uw trekken ooit heb kunnen vergeten! antwoorde Raffles sarcastisch. Ik meen dat 't reeds enkele tijd geleden is, sedert wij elkander ontmoetten, onder vrij onaangename omstandigheden voor u, want als gevolg daarvan bracht men u naar een plek, waar gij u niet behoefde te bekommeren om huishuur of om voedsel, maar wie zou Marie Chaloupez, anders gezegd « Gouden Helm » kunnen vergeten? Een der meestberuchte dievenmeiden van Parijs, die men bij voorkeur aan de toeristen laat zien, een van de gevaarlijkste wijfjesmensen die ik op deze schone aarde ken?

— Nog altijd dezelfde arrogantie niet waar? Steeds nog dezelfde sarcastische spot! Nu, misschien spijt het je wel eens, vriend, dat je mij niet anders behandeld hebt! Ik heb gehoord van vrouwen, die van hun kinderjaren af onder ons edelvolk (in de boeventaal wordt aldus het volk van dieven en zakenrollers aangeduid) hadden doorgebracht, en die jij, om zo te zeggen hebt bekeerd! De liefde, niet waar? Ha ha! Maar zo dierbaar ben ik niet, hoor? Man, man, ik zou je met plezier kunnen zien hangen aan de eerste de beste lantaarnpaal! Als hij maar hoog genoeg en het touw maar stevig was!

Alle mannen, die daar waren, hadden met de grootste verbazing toegeluisterd, totdat de man met het masker, met iets van bewondering in zijn stem uitriep:

— Is het waar, Marie, is die man de bekende Engelse avonturier? Ben je er zeker van?

— Zo zeker, als ik er mij over verbaas, dat jullie hem in handen hebt weten te krijgen, want, als je mij de waarheid vraagt, op een paar uitzonderingen na, houd ik jullie niet voor de enigger-

sten! Daar zal wel veel geluk bij te pas gekomen zijn! Wat ga je met hem doen, Lilas?

— Je maakt het mij niet gemakkelijker, nu je mij zijn ware aard hebt onthuld. Maar ik voel mij in ieder geval niet geroepen, nu daar in mijn land de zaak haar beslag moet krijgen, de politie behulpzaam te zijn! Mijn eigen zaken gaan vóór, en dat zijn de zaken van mijn land, van mijn partijgenoten! Wij zullen hem hier nog acht uren vasthouden en dan kan voor mijn part de politie gewaarschuwd worden.

— Laat hem maar aan mij over, Lilas! Bemoei jij je maar met dat zaakje in Roemenië! Een paar van je helpers zullen hem beslist wel herkennen, even goed als ik het deed. Maar geen van deze jongens heeft hem ooit gezien. Je kunt gerust je gang gaan!

— Hoe zit het met het uitbetalen? vroeg dezelfde schorre stem, die Raffles zoeven reeds vlak bij zijn oor had gehoord. Laten we bij de zaken blijven!

De man, die met de naam Lilas was aangesproken, trok het ijzeren kistje naar zich toe, nam er wat bankpapier uit, dat hij zwiingend onder de mannen begon te verdelen, sloot toen het kistje weer, raadpleegde zijn horloge en zei, opstaande:

— Ik ga nu heen en dit zal wel de laatste maal zijn geweest, dat wij bijeen kwamen. Jullie hebben allen je plicht gedaan en ik zeg jullie dank namens mijn partij. Indien de aanslag, indien de zaak daarginds gelukt, dan krijgen jullie de extra beloning, waarvan ik bij de aanvang gesproken heb. Jullie weten niet wie ik ben, behalve Marie en zij heeft reden genoeg om te zwijgen. Ik hoop dat wij zullen slagen, want wij dienen een rechtvaardige zaak!

De man met het masker had dit op een ernstige toon gezegd, ja diep ontroerd zelfs, maar alleen de twee Roemenen bogen even het hoofd, sterk onder de indruk naar het scheen, de anderen grinnikten zacht en Raffles begreep dat zij zich al bitter weinig gelegen lieten liggen aan de republikeinse zaak

in Roemenië en alleen hun diensten bij het complot hadden verricht, omdat er goed voor betaald werd.

Raffles hoopte dat Lilas Berenescu — zo bleek naderhand zijn volledige naam te zijn — met zijn beide voornaamste luitenants zou vertrekken door het onzichtbare deurtje in het schot en aldus in de handen zou vallen van Brand en Henderson, maar na haastig de brieven te hebben bijeengeraapt, ging de Roemeen met zijn twee metgezellen de donkere tunnel in, zonder ook nog maar een enkele maal om te zien naar degenen die hij achter liet.

Marie Chaloupez keek hen na, met een spottende uitdrukking in haar groenfonkelende ogen en terwijl zij nog steeds wolkjes blies uit haar sigaret, tot dat er niets meer van de drie mannen te zien viel.

Toen draaide zij zich op haar hielen om en zei tot niemand in het bijzonder:

— Nu, dat hebben wij dan al weer gehad. Mijnheer de Roemeen neemt geen notitie meer van ons, nu jullie het vuile werkje hebben opgeknapt. Waar gebeurt het ergens?

— Monte Carlo! antwoorde een van de overgeblevenen onverschillig, daar komt hij om te...

Een stoot in de zijde van een zijner makkers deed hem plotseling zwijgend en woedend naar zijn zak grijpen.

— Zou je niet liever zwijgen, oud wijf? siste de man, die hem de stomp gegeven had. Of heeft mijnheer niet

opgemerkt, dat er een vreemde bij staat?

— Die? zei de gestompte met een lange verbaasde uithaal. Bedoel je Raffles? Mag hij soms niet horen? Laat ik je dan maar zeggen, Contran, dat het er volstrekt niet op aan komt of hij het hoort of niet, want ik ben bang, dat hij binnen een uur heeft opgehouden te leven. Wat denkt jij er van, Goudhaar?

— Een uur op zijn hoogste! antwoordde de vrouw volmaakt kalm en met de blik op de punten van haar fraaie schoentjes van slangenleer gericht. Maar wij zullen op Jean Ledoux wachten, op de chef, die maar moet beslissen. Bindt hem intussen zijn handen op de rug, anders zijn jullie met je vieren nog niet voldoende om hem te beletten, weg te lopen! Jean had nog iets te doen, maar hij heeft beloofd mij te zullen volgen. Hij had officieel afscheid willen nemen van Lilas, maar die schijnt daar volstrekt geen behoefte aan te hebben gevoeld!

Zij keek even toe, hoe de bandieten Raffles bonden en haar roofdierogen schoten letterlijk vonken, toen zij hem toebeet:

— Men heeft je enkele keren laten ontsnappen, Raffles, om allerlei redenen, maar bij mij zullen je kunsten je niet lukken! Als de duivel deze samenkomenst bewerkt heeft, dan heb ik alle reden om hem dank te zeggen!

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIMSCHRIFT

Raffles had reeds menigmaal in doodsgevaar verkeerd. Het beroep vol gevaren, dat hij zich gekozen had, bracht het nu eenmaal mee. Langzamerhand was hij aan die toestand gewend, hij wist dat ieder ogenblik zijn laatste kon zijn, want zijn vijanden waren talloos en daarom bleef hij onder alle omstandigheden volkomen kalm. Hij wist de dood moedig onder de ogen te zien. En ditmaal was hij des te rustiger, omdat de vrouw hem nog een uur levens in het vooruitzicht had gesteld. In een uur kan heel wat gebeuren! Hij had geen wapens, dat is waar en hij was gebonden, hij werd in het oog gehouden door vier desperado's, die tot alles bereid waren, maar daarentegen bevonden zich in een van de duistere riooltunnels twee beproefde vrienden, die wel ergens op de loer zouden liggen, gereed om onmiddellijk op te treden. Hij wist dat hij van Marie Chaloupez geen medelijden had te verwachten. Zij was een volkomen ont-aard schepsel, alleen maar schoon naar het uiterlijk en die de vriendin was geweest van een der leden van de bende van Bonnot, die later zijn hoofd onder het mes van de guillotine had moeten leggen, toen zij niet veel meer dan een kind was. Daarna was zij betrokken geweest bij een paar opzienbarende berovingszaken en Raffles was de man geweest, die op een na haar laatste vriend onschadelijk had weten te maken. In de loop van een ontmoeting, die aan drie bandieten het leven had gekost, terwijl meer dan een dozijn anderen in de gevangenis terecht kwam voor kortere of langere tijd. En van dat ogenblik af had zij hem een verschrikkelijke wraak gezworen.

Raffles wist met zekerheid, dat hij haar nauwelijks drie maanden geleden in Londen had gezien in de plezierwijk van Soho. Wat ze er toen deed wist hij niet, maar het zal wel niet veel goeds zijn geweest. Nu was zij weer in Parijs, zij scheen weer een nieuwe beschermer te hebben gevonden, die zij Jean noemde.

— Vertel mij eens, wat doe jij eigenlijk hier? begon zij na enige ogenblikken, op de beminnelijkste toon van een gastvrouw, die zich in haar eigen salon bevindt.

— Wel, ik was aanwezig bij de zonderlinge verdwijning van de man, die jullie vermoord hadden en ik ben nu eenmaal ontstellend nieuwsgierig uitgevallen! Het zal mij nog eens duur te staan komen, die behoefte om mijn weetgierigheid te voldoen!

— Dat vrees ik ook! zei Marie Chaloupez droogjes. Zij hief haar arm en haar hand, waarin zij het pijpje hield, op en de gouden ringen om haar pols rinkelden, de gouden plaatjes, waarmee haar avondjapon hier en daar versierd was, schitterden. Zij leek op een prachtige, gevaarlijke slang.

— Wij moeten alles aan de voorzienigheid overlaten. Misschien sterf ik vannacht, misschien ook niet. Mag ik nu ook iets vragen?

— Ga je gang, we hebben nog wel drie kwartier de tijd, denk ik! Als je het goed vindt, zal ik er bij gaan zitten!

Zij liep op de tafel toe en nam daarop plaats, schommelend met haar ene been.

— Wat is die mijnheer Lilas eigenlijk voor iemand?

— Heb je dat nog niet eens kunnen ontdekken? Ik dacht dat je zo verbazend slim was! Een revolutionnair, communist, geloof ik. Of zo maar gewoonweg een republikein, die alle gebeurlijke regeringspretendenten uit de weg wil ruimen.

— Maar, welke hulp kon hij dan in 's hemelsnaam verwachten van ordinair bandieten zoals jullie zijn?

— Er moeten bij zulke ondernemingen dingen verricht worden, die de samenzweers niet zelf durven doen. Er moeten verraders uit de weg worden geruimd, er moeten papieren gestolen worden uit een ministerie en meer van die kleinigheden. Hier in Parijs zitten heel wat vrienden van het oude regime, die lastig konden worden. Het had maar een kleinigheid gescheeld of de kerel, die nu ergens in de Seine drijft, zou het hele zaakje hebben verraden. Verder moeten wij rekening houden met de royalisten.

— Dat alles klinkt heel belangwekkend. En aan mijn nieuwsgierigheid is wel ongeveer voldaan. Alleen zou ik willen weten waar en wanneer de aanslag moet plaats hebben, die voor de republicainen van zulk groot belang schijnt te zijn.

— Dat zal ik je toch maar liever niet mededelen, Raffles. Je komt hier niet levend vandaan, als hier nog rechtvaardigheid bestaat, maar... men kan nooit weten!

Raffles maakte een lichte buiging, als om te bedanken voor een compliment en zei toen:

— Ik kan mij uw standpunt wel verklaren. Nu, als er dan geen wonder gebeurt, dan heeft dus die arme invloedrijke politieker de langste tijd geleefd! Het bleef even heel stil en toen klonk de stem van Gontran:

— Wat zou je er van zeggen, Marie, als we er maar dadelijk een einde aan maakten? Er is iets in zijn ogen, dat mij helemaal niet bevalt. Hij ziet er uit alsof hij ons allemaal voor de gek houdt!

— Niet voor dat Jean hier is, antwoordde de vrouw kortaf. Hij is de

meester en wij mogen niets doen zonder zijn goedkeuring.

— Als je daar maar geen berouw van krijgt! mompelde de bandiet.

— Wat vrees je dan? Hij is toch ongewapend? Hij is toch goed geboeid? vroeg Marie.

— Maar dat ben ik nu eenmaal niet, zei Raffles, en op hetzelfde ogenblik kwamen bliksemsnel zijn handen van achter de rug te voorschijn, grepen de vrouw bij de bovenarm en trokken haar tot vlak voor zijn borst.

— Je vrienden kunnen niet eens een behoorlijke knoop leggen, Marie Chauloupez! Bedenk wel, dat jullie dit schone vrouwenlichaam eerst moeten doorboren, vóór je mij raakt, mijne heren bandieten!

Het koord, waarmede hij gebonden was geweest, was achter Raffles neergevallen en met de voet schopte hij het weg. Hij had al die tijd met zijn gelaat naar de lamp gekeerd gestaan en zonder dat zijn bewegingen te zien waren, had hij het slecht geknoopte touw weten los te maken.

De vier bandieten brulden van helse woede en hielden hun brownings en revolvers naar Raffles opgeheven, maar geen hunner durfde schieten, uit vrees de vrouw te raken van de chef, die daar bleek als een dode, half bewusteloos van angst, schier bezwijmde van ontzetting tegen de borst van de man, die zij de dood had willen inzenden.

— Niet schieten, niet schieten! kriesste zij met een stem, die nauwelijks te herkennen was.

Toen bedachten de schurken een andere tactiek. Twee hunner verlieten hun plaatsen en poogden in een wijde boog terzijde van Raffles te komen; op die wijze zouden zij hem van terzijde een kogel door het lichaam kunnen jagen.

Raffles doorzag deze tactiek echter onmiddellijk en schoof haastig naar het houten schot toe, de vrouw met zich meevoerend, alsof hij een geliefde meesleepte. Het was haar onmogelijk zich te bevrijden uit de ijzeren greep zijner vingers. De haat was van haar gelaat verdwenen, ook de geveinsde onver-

schillicheid, die plaats had gemaakt voor een uitdrukking van doodsangst.

Met zijn rug naar het schot gewend, schopte Raffles met zijn hiel tegen het hout en riep zo luid hij kon :

— Komt mij helpen, vrienden ! De tijd is nu gunstig !

Raffles had het woord nog niet uitgesproken, of de bandieten begonnen als dollen en op goed geluk op het houten deurtje te vuren, waardoor alle kogels glad heengingen, alsof er in het geheel geen belemmering was geweest. Het schieten werd onmiddellijk beantwoord en met een doffe kreet viel een der bandieten neer, door een kogel midden in het voorhoofd getroffen.

Een tweede kreeg een wonde in de rechter borst en zakte ineen.

Toen gaven de twee anderen de partij verloren en renden als bezetenen de donkere tunnel in.

Marie moest hunne voetstappen horen, met haar rug naar het vertrek gewend en haar gelaat kreeg een asgrauw waas. Haar ogen werden dof. Het was haar bijna onmogelijk, zich staande te houden, overstelpt als zij was door een gevoel van machteloze haat en bittere teleurstelling.

Er klonk een fel gekraak en een derde deel van het schot spleet als het ware open, alsof er een kudde olifanten doorheen ware gebroken.

En toch was het alleen maar James Henderson, de geweldenaar, de trouwe chauffeur van Raffles, die zich met zijn schouders op de versperring had geworpen !

Hij werd op de voet gevolgd door Brand, wiens revolver nog rookte.

Toen pas liet Raffles de vrouw los, met de woorden :

— Ik hoop dat ik je niet al te veel pijn heb gedaan, Marie Chaloupez ! Ik hoop het oprecht. Maar ik moest wel, want het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Je kunt nu je vrienden wel volgen, als je wilt ! Ik voel niet de minste lust, mij verder met je te bemoeien !

Als verdwaasd, bijna verdoofd onder die plotselinge tegenslag wankelde de vrouw achteruit, draaide zich toen om en eenklaps maakte zij weg, de dui-

ternis van de tunnel in, alsof zij door furien werd achtervolgd.

— En laten wij zelf nu maar niet langer hier blijven, zei Raffles. Over een half uur komt er een zekere Jean hier en dan kunnen wij maar beter ver weg zijn. Ik hoop om alles ter wereld dat de Roemeense republiek met zijn veelbelovend kistje nog niet al te ver uit de buurt is. Heb je iets kunnen horen van het gesprek, Charles ?

— Alleen het laatste gedeelte ! Ik ben natuurlijk onmiddellijk Henderson gaan halen ! Zou het waar zijn, van die grootse politieke moordplannen ?

— Daar lijkt het tenminste veel op !

— Maar dat moeten wij tot iedere prijs verhinderen ! Dat is afschuwelijk ! Er moet een telegram naar Parijs !

— Het is de vraag of een telegram naar Parijs iets zou utrichten, Charles ! antwoordde Raffles hoofdschuddend. De bewuste persoon bevindt zich niet in zijn hoofdstad, maar reist incognito, ergens in het Zuiden van Frankrijk, onder een aangenomen naam. Niemand weet nauwkeurig waar hij zich bevindt.

Brand maakte een gebaar van wanhoop en riep uit :

— Men moet toch te Parijs weten waar hij is ! Wij moeten iets doen. Het denkbeeld is mij onverdraaglijk, dat wij zouden hebben gezien hoe een man lafhartig vermoord wordt, alleenlijk omdat hij misschien om zijn land bekommerd is.

— Wij zullen hierover op deze plek maar niet verder blijven redetwisten, Charles ! zei Raffles. Het ogenblik is er alles behalve geschikt voor. Maar ik geef toe, dat een moord, waarbij ook steeds talloze onschuldigen vallen, tenminste als er bommen gebruikt worden, de zaak in bijna alle gevallen eerder slechter dan beter maakt. Maar wat heeft Henderson daar opgeraapt ?

De reus had eerst de doden en de gewonde bandiet eens bekeken, met evenveel ontzag alsof zij konijntjes waren, opgehangen voor het raam van een poelier en was toen eens gaan rondkijken in het zonderlinge vertrek.

Bij een der tafelpoten had hij een vierkant stukje papier gevonden en het opperaapt.

Hij kwam het op de vraag van Raffles dadelijk brengen, terwijl hij de opmerking maakte :

— Dat is zeker Hebreuws, Mylord, of Sanskriet of misschien wel Chinees, het zijn allemaal rare figuurtjes en ik kan er geen kop of staart aan maken !

Raffles had nauwelijks een blik op het papiertje geworpen en op de wiskundige figuurtjes, kruisjes, cirkels, vierkantjes, streepjes, punten en ovalen, waarmede het bedekt was, of hij zei kortaf :

— Geheimschrift. Niet eens zeer ingewikkeld en vrij primitief. Deze dingen zijn veel gemakkelijker op te lossen dan de geheimschriften, die met een bepaald getal als sleutel werken. Ik denk dat ik het binnen een kwartier heb opgelost. Maar dat zullen wij maar liever buiten dit doolhof van tunnels doen !

— Hoe komt dit vodge papier hier ?

— Wel, het is duidelijk, Charles, dat het op de grond gefladderd is, toen onze Roemeense samenzweerder daareven de portefeuille onderzocht van de man, die hij zonder een spoortje gewetensbezwaar uit de weg heeft laten ruimen, omdat hij de zaak dreigde te verraden, die hem nu eenmaal heilig is ! Mensenlevens, mijn waarde, tellen voor zulke fanatieke heethoofden nu eenmaal niet mee. Het doel heiligt de middelen, aan dat gevaarlijke dictum klemmen zij zich vast ! Hoe is het met de gewonde, James ?

— Dat hangt er van af op welk standpunt men zich plaatst ! antwoordde de reus. Ik voor mij zou zeggen : Prachtig, want hij haalt de ochtend niet, maar als hij getrouwd is, zou zijn vrouw misschien verklaren, dat hij er ellendig aan toe is ! Hij heeft een schot door de rechter borst.

Zonder iets te zeggen, schoof Raffles de reus terzijde, liep op de gewonde toe en bukte zich over de man heen.

Op hetzelfde ogenblik haalde deze met moeite een browning uit de holte van zijn knie, waar hij het kleine wapen verborgen had, steekte het op Raffles

borst en schoot. Maar het bloedverlies had hem verzwakt en deed zijn hand trillen ; de kogel vloog Raffles rakelings langs het hoofd.

De gewonde haalde nogmaals de trekker over, maar nutteloos sloeg de stalen pen tegen het ledige magazijn.

Met een kreunende zucht liet de bandiet de arm zakken en sloot de ogen.

En alsof er volstrekt niets gebeurd was, maakte Raffles de kleren van de man los, onderzocht de wonde, scheurde het fijne overhemd, dat de bandiet droeg, in repen, maakte wat pluksel en verbond de wonde zo goed, dat onder de gegeven omstandigheden mogelijk was.

Terwijl hij dit deed, sloeg de man langzaam de ogen weer op en vestigde op Raffles een blik, die hij nooit zou vergeten. Er lag iets in van brandende schaamte, van mateloze verbazing en van de onderworpenheid van een hond, die voedsel kreeg toen hij slaag verwachtte.

Toen raakte de bandiet buiten bewustzijn ; Raffles richtte zich op en zei :

— Als die anderen niet te lang wegblijven, kan de man gered worden.

— De ellendeling schoot op je ! riep Brand, die doodsbleek was geworden.

— Ongetwijfeld, maar hij miste ! antwoordde Raffles. En nu weg van hier, want de tijd dringt.

Raffles had het papiertje met de zonderlinge tekens bij zich gestoken en de drie mannen verlieten nu haastig de plek, die Raffles bijna noodlottig was geworden.

Zij keerden terug door de zijtunnel, volgden het hoofdriool en bereikten het ijzeren hek in de kademuur. Met grote behoedzaamheid kropen zij naar buiten, want het was mogelijk, dat de benedeider deze uitgang kende, en de tijd had gehad, er een wachtpost neer te zetten.

Maar er was niemand te zien. De nacht was nog pikdonker.

Het vletje lag nog op dezelfde plaats ; zij stapten er in en lieten zich ongevreesd op de straat drijven.

nu en dan helpend met de riemen, tot dat zij het vaartuigje meerden aan een der steigers van de bekende rivierbootjes, «Vliegen» genoemd.

Zij beklommen het trapje naar de Seinekade en vonden al heel spoedig een taxi, die hen naar een bescheiden hotel in de buurt van het Trocadéro bracht.

Niet zodra was hij op zijn kamer, of Raffles haalde het papiertje te voorschijn. Hij steunde zijn kin op zijn handen, daarbij zijn oren met zijn handen bedekkend en sloot nu en dan de ogen.

Brand keek toe en durfde nauwelijks adem halen.

Er konden ongeveer twintig minuten

verlopen zijn, toen Raffles naar zijn potlood greep en op hetzelfde papiertje enige woorden krabbelde.

Hij stond op en stak zwiingend het papier aan Brand toe, die half luid las:

Wees gereed. Zeven Mei Monte Carlo. Hij zal in de speelzaal zijn Roulette-tafel. Door het zesde raam van de deur. Iepenboom. De Wreker.

— Wat betekent dat? vroeg Brand ontdaan.

— Het betekent, mijn waarde, dat het vandaag de vijfde Mei is en dat ik moet vrezen, dat wij ons met een zeer korte nachtrust tevreden zullen moeten stellen! Over zes uur moeten wij op weg zijn naar de stad van de speelduivel!

HOOFDSTUK VI.

DE MAN MET HET IJZEREN KISTJE

Raffles sliep die zes uren van de eerste minuut tot aan de laatste seconde. Hij behoorde tot de gelukkigen, die kunnen slapen, wanneer zij dat verkiezen en onder alle omstandigheden.

En niet zodra was hij wakker, of hij zag ook onmiddellijk alles in zijn geest terug, wat er in de laatste dagen geschied was en wist dadelijk, hoe hij moest handelen.

Het eerste wat hij nodig had, was een zeer snelle en betrouwbare auto. Hij ging er zelf een huren, zodra hij zich haastig gekleed en het vluchtig ontbijt gebruikt had, waarmede de Fransman schijnt te kunnen volstaan. Hij droeg zorg, zich vóór die tijd te vermommen, met behulp van een rode baard, en een dikke knevel, die hem volkomen onherkenbaar maakte. Later zou er misschien onderzoek worden gedaan naar de huurder van de snelle wagen en men zou dan vruchteloos zoeken naar een man, die beantwoordde aan de beschrijving door de garagehouder gegeven.

Raffles slaagde er al zeer spoedig in een grote, nog bijna nieuwe en zeer snelle auto te vinden.

Toen Raffles de wagen, alvorens de garantiesom te betalen, naast de eigenaar gezeten, probeerde, bleek hij gemakkelijk honderdtwintig kilometer per uur te lopen. Raffles betaalde zonder aanmerkingen te maken de vrij hoge garantie, liet de tank met benzine vullen, verklaarde dat hij een tour ging maken in de Vogezen en reed snel naar de plek van samenkomst, die hij met Brand en Henderson had afgesproken.

Er was maar weinig bagage, zodat de drie mannen niet in hun bewegingen belemmerd zouden worden.

— Wat belette ons eigenlijk een trein te nemen, vroeg Brand, vóór hij naast Raffles ging zitten.

— Ik geloof dat ik heel wat eerder in Nizza zal zijn dan de trein. Zijn we gereed?

Op het bevestigend antwoord zette Raffles de wagen in beweging. Hij kende Parijs even goed, en misschien

zelfs beter dan het reusachtige Londen, dat zo geweldig groot is, dat tienduizenden van zijn inwoners, die in het Noorden van de stad wonen, er oud en grijs zijn geworden, zonder dat zij ooit de Theems gezien hebben, die toch door het hartje van de reuzenstad stroomt:

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen de auto Parijs aan de zuidzijde verliet. En niet zodra had hij de breede straatweg vóór zich, of Raffles trapte het gaspedaal naar beneden en liet het voertuig zo hard mogelijk lopen, zodat het mogelijk werd, om twee uur in de middag in Châlons te lunchen.

Hiervoor hadden de drie mannen echter niet meer dan een kwartier nodig en nadat de bijna ledige benzinetank weer was gevuld, vertrokken zij opnieuw. Het was tamelijk laat in de avond toen de auto Menton binnen reed, waar Raffles zijn verblijf koos. Het ligt op nauwelijks een kwartier afstand met de elektrische trein van Monte Carlo en Raffles wilde niet al te dicht in de nabijheid zijn van de man, die hij zocht.

En zo voortreffelijk had de wagen zijn plicht gedaan, dat Raffles slechts drie uren later aankwam dan Lilas Berencescu was aangekomen, die blijkbaar van de trein had gebruik gemaakt, dat wil zeggen van de nachttrein, die om half twee Parijs verlaat en omstreeks zes uur in de middag te Nizza aankomt.

Met opzet namen de drie mannen hun intrek in een der grootste en duurste hotels, teneinde niet zo in het oog te lopen en dat was goed gezien, want op het ogenblik bevonden er zich niet minder dan negenhonderd logeergasten! Zoals gewoonlijk waren het voor het merendeel Engelsen en Amerikanen. De slechte tijd en de geringe deviezentoe wijzingen in aanmerking nemend, had de eigenaar alle reden zich de handen te wrijven en dat deed hij dan ook.

Raffles dacht er niet aan die dag verder werkeloos door te brengen. Na een haastig genuttigd souper begaf Henderson zich naar de garage, om de auto na zijn krachtprestatie grondig na te

zien en schoon te maken, terwijl Raffles en Brand ieder op eigen gelegenheid een onderzoek gingen instellen.

Gemakkelijk was dat niet, want niemand van de autoriteiten wist iets van de komst van de beroemde Romeense uitwijking, of hield zich althans zo. Brand begon zelfs al spoedig bevreesd te worden, dat hij te ver ging, want hier en daar werden achterdochtige blikken op hem geworpen.

Raffles was een weinig gelukkiger. Hij vernam van een bareigenaar, dat « Graaf Ronescu de Parente » reeds in het Zuiden van Frankrijk was en diezelfde dag zeer waarschijnlijk zijn intrek zou hebben genomen in een der hotels van Ville-Franche, dat zeer dicht bij Monaco is gelegen, ongeveer in het midden tussen deze stad en Nizza.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar zocht Brand op, snelde naar de garage, waar Henderson reeds klaar was met de auto en reed naar Ville Franche. Een goede auto doet er nauwelijks twintig minuten over. Het was dan ook nog geen half twaalf in de nacht, toen de drie vrienden het prachtig gelegen plaatsje bereikten, met zijn verrukkelijke baai en dat als het ware rust in de sterke armen van de hoge heuvelen en bergen, die daar aan de kust oprijzen.

Er was juist die avond een nachtfest in een der grootste hotels en Raffles had niet te klagen over gebrek aan geluk, want een van de eersten, die hij in de reusachtige zaal van het hotel, waar het reeds zeer vrolijk toeging, en die vol hing met gekleurde ballons en serpentes, zag, was de bewuste graaf.

De graaf was in rok en scheen zich uitstekend te amuseren, in gezelschap van een heer met grijzend haar en een martiale knevel, die Raffles onmiddellijk herkende als zijn secretaris.

Maar het scherpe oog van Raffles had al spoedig ontdekt, dat die secretaris niet de enige was, die de Graaf vergezelde, al bleven de overigen dan ook op enige afstand zich houdend, alsof zij met de graaf niets te maken hadden. Het waren vier mannen in niet al te goed zittende rokken en op een

mijl afstand rook een fijne neus detectives aan hen.

Of niemand daar in die zaal werkelijk wist of vermoedde wie de heer met het ronde gelaat, de weke kin, de volle lippen en de enigszins uitpuilende ogen was, zal wel steeds een geheim blijven, maar in ieder geval hielden allen zich alsof die gast niets anders dan een rijke vreemdeling was en niets meer.

Raffles zag hem nu en dan een dansje doen met een van de dames en merkte op, dat een goed glas champagne hem niet onwelgevallig scheen te zijn. Hij vertoefde nog al veel in de nabijheid van een der champagnekiosken.

Maar overal waar hij ging, volgden als een vierdubbele schaduw, de vier heren in hun slecht passende rokken, die hem geen seconde uit het oog verloren.

En terwijl Raffles en Brand daar zo stonden te kijken, ging er een schok door hun lichaam en op het zelfde oogenblik stootten zij elkander zacht met de elleboog aan.

Want tegelijkertijd hadden zij de man van het ijzeren kistje ontdekt! Zij zouden hem natuurlijk nooit herkend hebben, daar de man tot het laatste oogenblik een zijden kap had gedragen, als hij niet vergezeld was geweest door dezelfde elegante vrouw, die Raffles en Brand twee dagen tevoren op het peron van de Métro hadden gezien, toen te midden van een dichte menigte een man werd vermoord. Er kon bijna niet aan getwijfeld worden of hij was het. Hij was even groot als de man met de zijden kap, de houding stemde overeen en ook de loop.

En iedere twijfel werd opgeheven, toen er nog een tweede vrouw ten tonele verscheen, die even rond keek en toen op het paar toestevende. Die vrouw was niemand anders dan Marie Chaloupez en op haar hielen volgde een buitengewoon, zelfs wel wat overdreven elegant man van een jaar of dertig met een olijkleurig gelaat en amandelvormige ogen.

— Komaan, dat gaat goed! zei Raffles zacht. Dat is zeker mijnheer Jean

Leroux, de nieuwe vriend van onze schone bandietenaanvoerdster.

— Maar wat doen zij hier? vroeg Brand, tamelijk ongerust, bevreesd dat Marie Chaloupez hen zou herkennen.

— Naar mijn mening is daar maar één verklaring voor. Marie Chaloupez moet begrepen hebben, wat wij voornemens waren en omdat zij wel niet genoeg belang in het wel en wee van de Roemeense graaf zal stellen, om de man met het masker, onze vriend Lilas, te gaan waarschuwen, dat ik roet in het eten wil gooien, zo blijft alleen de verklaring over, dat zij mij hier in de buurt hoopt terug te vinden. Het is best mogelijk, dat zij toevallig hier zijn, die twee, en hier een slag hopen te slaan, nu de hotels smoorvol zitten en het kogeltje van de roulette weer even vrolijk schijnt te rollen, alsof er geen wereldschokkende oorlog heeft gewoed. Hoe het ook zij, het is goed, dat wij ons gelaat een weinig veranderd hebben. Dat baardje staat je lang niet kwaad, Charles! En mijn martiale snor zal ook wel voldoende zijn om een herkenning te bemoeilijken.

Dit gesprek had plaats op een bovengaanderij, van waar men bijna de gehele zaal, daar beneden, kon overzien. Er bevonden zich hier maar weinig personen. Alleen de tafeltjes vlak bij de balustrade, waren hier en daar bezet. De meeste bezoekers dachten echter nog niet aan souperen en vermaakten zich daar beneden.

Brand volgde met ongeruste ogen de bewegingen van de graaf en zei na enige oogenblikken zacht:

— Wij behoren naar eigenlijk te waarschuwen! Wij moesten die detectives dadelijk zeggen, wie die mijnheer Lilas eigenlijk is en wat hij hier komt doen!

— Ik geloof niet, dat hij de aanslag zelf ten uitvoer zal brengen, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Heb ik het goed begrepen, dan heeft hij er anderen op afgestuurd. Voortreffelijke schutters misschien, of handige werpers van helse machines. Hij is meer de manager, de bedrijfsleider, als ik het zo mag uitdrukken. De kassier, als je

dat liever hoort. Daarenboven, de aanslag is voor morgen beraamd en ik geloof, dat hij van avond in ieder geval nog veilig is.

— Maar intussen kijkt die Lilas heel lelijk naar hem! mompelde Brand.

— Dat valt niet te loochenen. Hij zou verstandig doen, zijn gelaatstrekken wat meer in bedwang te houden. Als de detectives die blik opvangen, pakken zij hem op en dan kan ik misschien fluiten naar een restitutie van alle onkosten, die ik mij voor deze zaak al heb getroost. Wij moeten hem goed in het oog houden, Charles.

Het viertal daar beneden was bijeen gebleven en dat vergemakkelijkte de zaak. Het goudblonde haar van Marie Chaloupez was temidden van deze meerendeels gitzwarte vrouwen goed zichtbaar.

Het kon omstreeks middernacht zijn, toen de graaf zich gereed scheen te maken, te gaan souperen. Hij was het laatste kwartier voortdurend het middelpunt geweest van een klein gezelschap, zeer waarschijnlijk Engelsen, waartoe twee nog jonge vrouwen behoorden, die letterlijk schitterden van de juwelen.

De graaf gaf zich vrijuit aan de genoegens van het feest en telkens klonk zijn vrolijke lach. Hij sprak uitstekend Frans, ofschoon met een merkbaar accent, maar hij scheen zich ook uitmuntend in de Engelse taal te kunnen uitdrukken.

Een enkele heer van het gezelschap bleef bij de blijkbaar schatrijke Engelsen en zo werd het dus een groepje van vijf personen, dat plaats nam aan een tafeltje, een weinig afgezonderd van de andere, en dat daar zoeven was geplaatst en gedekt onder toezicht van de eigenaar van het hotel in hoogsteigen persoon.

— Dat wordt belangwekkend! zei Raffles glimlachend. Zie je wel hoe Lilas en zijn vrienden in beraad staan, wat zij zullen doen?

Na enige ogenblikken zei Raffles, die de gehele toestand nauwkeurig had gade geslagen, evenals een regisseur, die

een filmvoorstelling moet controleren, na Brand te hebben aangestoten:

— Ik geloof dat het tijd om te handelen wordt, Charles.

De elegante heer met de twee mooie vrouwen slenterde op dat ogenblik langzaam weer naar een der uitgangen. Daarbij raadpleegde hij nu en dan zijn horloge. Zijn gelaat stond stroef en ontevreden. Het moest hem duidelijk zijn geworden, dat het tijdstip al zeer ongunstig was, om de aanslag te volbrengen.

Raffles en Brand volgden het drietal op een veilige afstand, ofschoon zij niet bevreesd waren te zullen worden herkend.

Buiten het Casino stond een aantal zeer fraaie auto's te wachten onder de palmbomen, die de prachtige boulevard aan weerszijden omzoomden.

Daar voorbij zag men nog een deel van het fraaie park, dan de lage borstwering, de rotsen en de diepblauwe zee, beschenen door een volle maan.

Het was een sprookjesachtige aanblik, of dat zou het althans hebben kunnen zijn, als de arme, beklagenswaardige mens met zijn lage hartstochten en zijn kleine begeerten dit oord, dat een paradijs had kunnen zijn, niet verlaagd had tot een speelhol.

Men zag nu allereerst de blinkende auto's, de negerchauffeurs met hun grijnzende monden, de geverfde vrouwen, de verdachte types uit alle landen ter wereld, het verguldsel, de verlepte wangen en de dodelijk vermoeide ogen, de wanhopige gebaren van de beroeps spelers, de geplunderden, de teleurgestelden.

Het drietal stapte in een der auto's en het was een van de mooiste. Er was geen chauffeur bij en het bleek, dat Marie Chaloupez zelve chauffeerde.

Het was een tweezitter met een zogenaamde dicky-seat, oneerbiedig ook wel katebak geheten. Daarin namen Lilas en Estelle Mirafior plaats. Want aldus bleek, in het kort hierop volgend proces, de naam te zijn van de geheimzinnige samenzwearer.

Niet zonder behendigheid maakte Marie Chaloupez haar wagen vrij uit de

file en reed haastig weg langs de prachtige boulevard, in de richting van Menton. Onmiddellijk begonnen Raffles en Brand de achtervolging met hun wagen, waarbij Henderson de wacht had gehouden. De reus had maar één enkel woord van waarschuwing en inlichting nodig.

Er loopt een vrij goede weg vlak langs de kust van Monte Carlo naar Menton, maar er is er ook een, een prachtstuk van ingenieurskunst, die vrij wat langer duurt, maar die dan ook onvergelykelijk is vanwege de verrukkelijk schone uitzichten, die men bijna van alle punten van die weg geniet. Dat is La Grande Corniche, de befaamde, zich over de bergen kronkelende weg, met zijn talloze viaducten en onderdoorgangen, die millioenen van aanleg heeft gekost en die tot een hoogte stijgt van bijna 1000 meter.

Het was deze weg met zijn talloze haarspeldbochten en slingers, die de chauffeuse had gekozen en het bleek al spoedig een verkeerde keuze te zijn geweest.

De wagen van Raffles, het is reeds gezegd, was zeer snel en er zat een man achter het stuurwiel, die er alles wist uit te halen.

Een kwartier ongeveer buiten de bebouwde kom en op een hoogte boven de zeespiegel van een paar honderd meters haalde de auto van Raffles de sierlijke tweezitter in. Juist op dat ogenblik keek Lilas, op het horen van de brommende motor, dicht achter zijn rug, om. Het zal wel zijn instinct geweest zijn, dat hem waarschuwde, want hij riep iets tot Marie Chaloupez, die dadelijk het midden van de weg ging houden.

Nu is de Grande Corniche wel een buitengewoon mooie weg, maar hij is niet heel breed en twee auto's kunnen er elkander nauwelijks passeren, op de meeste plekken althans en dan behoorlijk voor elkander uithalend.

Er was nu geen sprake meer van, dat men de mooie tweezitter zou kunnen voorbijgaan.

Lilas bleef nu voortdurend met een bleek en dreigend gezicht achterom

kijken en Henderson liet de claxon horen, totdat Raffles hem beval met dit nutteloos concert op te houden.

Wat verderop was een onderdoorgang, een soort van tunnel dus, uitgehakt in het graniet en waar het vrij donker was. En daar was het, dat Lilas de grote onvoorzichtigheid beging een revolver te trekken. Raffles zag het blinken van het metaal in het licht van zijn schijnwerpers en zonder zich een ogenblik te bedenken, wetend dat de achtervolgde auto hier onmogelijk een zijsprong in de afgrond zou kunnen doen, schoot hij een der achterbanden stuk. De luide knallen van de revolver en van de springende band werden door de rotswanden weerkaatst. De auto slingerde hevig en botste toen met kracht tegen de zijmuur, aan de kant van het ravijn. Het scheelde weinig of de wagen was omgekanteld. Met geweldige geraas schuurden spatborden en koetswerk langs het ruwe gesteente, waarna de wagen tot stilstand kwam. En op hetzelfde ogenblik vuurde Lilas. Zijn kogel ging door de hoed van Brand. Maar het was zijn laatste schot, want reeds was Raffles van de auto gesprongen en had de schutter ruggelings uit zijn bakje getrokken.

Marie Chaloupez had een kleine browning uit haar handtas gehaald, maar zij durfde er geen gebruik van maken, want Lilas worstelde heftig om los te komen. En toen Brand onmiddellijk bij haar was en haar het wapen uit de hand sloeg, gaf zij zich fatalistisch aan haar noodlot over, haalde de schouders op, stak een sigaret aan, begon zich rustig van al haar juwelen te ontdoen en wierp deze met een nonchalant gebaar aan de gemaskerde man toe, die daar voor haar stond, want een paar minuten tevoren hadden Raffles, zowel als zijn beide metgezellen hun gelaat verborgen achter grote zwarte maskers.

Wat Estelle aangaat, zij was zo ont-hust en ontdaan, dat zij aan verweer zelfs niet dacht. Zij stond een grote tas van gouden schakels af, die op zijn minst honderduizend franks had gekost, haar ringen, haar diamanten oorbangers. Intussen had Raffles Lilas tot

rede gebracht en hem doen inzien, dat ieder verzet nutteloos was.

— U hebt het ijzeren kistje zeker niet bij u ? vroeg Raffles hoffelijk.

Lilas werd groenbleek en stotterde :

— Ik weet niet waarover gij spreekt. Welk ijzeren kistje bedoelt u ?

— Het doet er niet toe, Lilas Berenescu. Ik vind hier een dikke portefeuille, die op zijn minst even deugdelijk is. En luister nu eens goed, want mijn tijd is beperkt en ik heb niet veel lust de dingen tweemaal te zeggen. Die auto is voorlopig onbruikbaar en ik vrees, dat gij naar Menton zult moeten lopen ; ik wil u namelijk niet meer in Monte Carlo terug zien. Komt gij er toch, dan zult u uw ondergang aan u zelf te wijten hebben. Gij zult ongeveer drie uur moeten lopen, maar u bent nog jong en het is prachtig weer.

Leer ook eens de aantrekkelijkheden van de wandelsport kennen ! Vaarwel, Marie Chaloupez, gij ook, madame, wier naam ik tot mijn leedwezen niet ken en gij, mijnheer Lilas. Ik zeg niet tot ziens, want als ik dat zei, dan zou het voor u noodlottig kunnen zijn ! Vaarwel dus !

Bij het wrak van hun auto staande, zagen de twee vrouwen en de man met sombere blikken toe hoe de wagen, waarvan zij het nummer zelfs niet hadden gezien, achteruit ging, de tunnel uit, tot aan de eerstvolgende plek, waar met enige moeite kon worden gekeerd.

Toen hoorden zij nog het geronk van de motor en toen was het avontuur, tenminste wat hen betrof, afgelopen. De firma zou omstreeks negen millioen franks aan geld en juwelen als verliespost moeten afboeken.

HOOFDSTUK VII

ZIJNE EXCELLENTIE

Raffles reed Monte Carlo aan de tegenovergestelde zijde weer binnen. Zij reden tot bij het Casino, na nauwelijks anderhalf uur te zijn weggeweest.

— Ga jij naar binnen, Charles, en kijk eens of de graaf er nog altijd is.

Een paar minuten later keerde Brand weer terug en kwam op zachte toon rapport uitbrengen.

— De graaf maakt juist aanstalten om weg te gaan. Het troepje schijnt heel vrolijk te zijn. De oberkellner deelde mij in vertrouwen mede, dat hij en zijn secretaris voornemens zijn, met het Engelse gezelschap afzonderlijk te gaan souperen.

— Tamelijk gevaarlijk ! zei Raffles hoofdschuddend. Die Engelsen konden wel eens iets in de zin hebben.

— O neen, daarvan is geen sprake. Zij zijn hier zeer goed bekend. Het is

Lord Hastings, met zijn zuster Lady Emilie Armitage en gravin Leonore Edgewary, de vrouw van de voormalige Hongaarse Gezant in Italië.

— Het zijn eigenlijk onze zaken niet, maar ik kan het toch niet aanzien, dat een sluipmoord ondernomen wordt.

— Lilas Berenescu zal het toch niet durven wagen, nu nog bij zijn plan te blijven ?

— Charles, niet hij zelf zou de aanslag plegen, maar dat zouden medeplichtigen doen ! Wie weet sluipen die hier al rond. En daarom zal ik in de nabijheid van de graaf blijven en als het moet, hem waarschuwen.

Op dat ogenblik werden de deuren van het Casino wijd open geworpen. Een heel leger van bedienden schaarde zich eerbiedig aan weerszijden van de prachtige, marmeren trap.

Want graaf Ronescu de Parente mocht een banneling zijn, hij was en bleef geëerbiedigd! Hij sprak tamelijk luid en opgewekt met zijn secretaris. Op enige afstand volgden Lord Hastings, Lady Armitage en gravin Edgewary.

Ondanks het heerlijke, warme weder droegen de dames mantels met duur bont versierd. Deze bedekten echter slechts ten halve de diamanten snoeren om hun hals, de kostbare, paarden oorhangers, de fonkelende ringen en de brede, gouden armbanden, overladden met juwelen van allerlei soort.

Ofschoon zij op enige afstand stonden met hun wagen, konden de drie mannen alles duidelijk waarnemen, want het voorplein van het Casino was daghelder verlicht.

Boven aan de trap werden de vier gedaanten zichtbaar van de stille agenten. Zij droegen nu donkere overjassen en zagen er uit als onheilvoorspellende vogels. Zij hielden zich op enige afstand, maar zij schenen toch vast besloten te zijn, de graaf te volgen, waar hij ook zou gaan.

Een zeer grote auto kwam aanrijden op een wenk van Lord Hastings en met een chauffeur in een leverkleurige livree achter het stuurwiel. Het was een sedan voor zeven personen. Allen stapten erin en de auto reed weg.

Onmiddellijk, als duiveltjes uit hun doosjes en alsof zij door dezelfde veer bewogen werden, tuimelden de vier Franse detectives in hun zwarte jassen op hun beurt de marmere trap af, meer dan zij liepen en doken weg in een heel gewone taxi, die de sedan begon te volgen.

Maar nog was het schouwspel voor de aandachtig toezieende drie mannen nog niet beëindigd. Want uit een zijstraat kwam een grote grijs geschilderde auto schieten, die de twee andere begon te volgen.

Toen nu Raffles op zijn beurt Henderson een teken gaf, werd het een stoet van niet minder dan vier auto's, die daar snel door Monte Carlo reed, op een onderlinge afstand van ongeveer vijftig meter, totdat de sedan stil stond voor een welbekend nachtrestaurant,

vlak bij de kust gelegen, aan een soort van inham, waar een half dozijn motor- en zeilboten geankerd of aan kleine steigers lagen.

Het was een heel duur nachtrestaurant, en slechts geschikt voor rijke lieden. Men kon er dansen op de tonen van een troepje echte Zigeuners, men kon er souperen en men zei, dat er ook clandestien gespeeld kon worden.

Niet zodra hield de sedan stil of de derde auto, de grijze, schoot als een vis een donkere zijstraat in en stopte.

Voor Raffles was dit manoeuvre niet onopgemerkt gebleven en hij zei op zachte toon tot Brand:

— Je ziet dat de graaf van twee kanten in het oog wordt gehouden, door de politie en door de samenzweerders. Ik geloof dat het hoog tijd is om hem te waarschuwen.

— Maar waarom sta je er toch op, om dat persoonlijk te doen, Edward? vroeg Brand verbaasd.

— Daar heb ik mijn bijzondere reden voor, mijn waarde!

— Ze zullen je niet bij hem toelaten.

— Dat doen ze stellig wel, als ik de kaart laat zien, die ik te Parijs heb weten te kapen in het bureau van de hoofdcommissaris, die ik zelf heb ingevuld en die mij doet kennen als chef van de afdeling recherche van de Parijse Sûreté. En dat is een heel hoge piet, dat verzeker ik je.

— Moet ik je vergezellen?

— Dat zou niet kwaad zijn! zei Raffles langzaam en als in gedachten verzonken. Die detectives zijn ware klitten. Daar gaan zij zowaar op hun beurt het restaurant binnen! Apropos, weet je dat het een achteruitgang heeft? Hij wordt alleen maar gebruikt in geval van brand! Maar voor wie hem kent, is hij heel gemakkelijk! Een smal, donker pad, loopt van daar regelrecht naar de inham. En nu zullen wij op onze beurt eens binnen gaan! Henderson, geef goed acht en zet je ogen en oren open. Plaats de wagen daar in de schaduw en op mijn eerste fluitsein, maak je dat je wegkomt, of we terugkomen of niet!

Brand begreep er nu volstrekt niets meer van, maar hij volgde Raffles naar

de helder verlichte vestibule van het nachtrestaurant. Een buigende kellner wilde hen ontdoen van hun overjassen, maar Raffles zei :

— Niet nodig, man ! Wij vertrekken dadelijk weer. Is graaf Ronescu de Parente hier ?

— De graaf is zoeven gekomen ! antwoordde de kellner.

— Waar is hij nu ?

— Waarom moet u dat weten ? vroeg de kellner wantrouwend.

— Omdat ik hem aanstonds moet spreken !

— Dan zult u heel goede introducties moeten hebben ! zei de kellner spottend.

— Die heb ik ! zei Raffles kalm. Er zijn hier vier détectives. Waar bevinden zich die ?

— Hier en daar ! antwoordde de kellner nors, nu het hem duidelijk werd, dat hij niet met een schatrijke bezoeker te doen had.

Op dat ogenblik trad een van de détectives de vestibule binnen en Raffles stapte dadelijk op hem toe en zei :

— Een ogenblikje, waarde heer. Ik wens met Zijne Excellentie te spreken !

— Zijne Excellentie soupeert op dit ogenblik. Wie zijt gij, mijnheer ?

Inplaats van te antwoorden, haalde Raffles een formulier te voorschijn en stak het de man toe.

Deze wierp er een blik op en zijn gelaat veranderde onmiddellijk van uitdrukking.

— Ik wist natuurlijk niet, dat ik de eer had, te spreken met mijnheer Lenoir ! Het is iets dringends, waarover u Zijne Excellentie wilt spreken ?

— Dat kunt u wel begrijpen. Ik heb een schrijven bij mij van de Parijse Politieprefect, zowel als van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin de graaf dringend wordt verzocht, zich in acht te nemen en de bescherming van een tiental goed gewapende détectives niet af te wijzen. Het allerliefst zou men hem dadelijk weer zien vertrekken, maar zelfs nu kan men

lijik vragen. Ik moet die brieven persoonlijk toelichten.

— Dan zal ik u naar Zijne Excellentie brengen ! hernam de detective. Wie is deze heer ?

— Mijn secretaris ! antwoordde Raffles kortaf.

De detective sprak nog even met de kellner, men moest wachten op de lift en toen gingen de drie heren tot aan de tweede verdieping van het fraaie restaurant. Een piccolo, op de punten van zijn voeten lopend, bracht hen tot voor een wit gelakte deur. De oberkellner, die aan de deur instructies afwachte, keek verstoord, maar Raffles zei op zachte toon, hem een geldstuk in de hand drukkend :

— Zeg aan graaf Ronescu de Parente, dat de chef van de Sûreté uit Parijs er is, met brieven van de prefect, die hij persoonlijk moet overhandigen. Een zaak van groot gewicht.

De kellner aarzelde even, ging toen een voorvertrek binnen en keerde even later terug met de secretaris van Zijne Excellentie.

— Geef mij die brieven, mijnheer, zo wendde hij zich tot Raffles, en zeg mij wat u te zeggen hebt.

— Pardon, mijnheer de secretaris, ik heb strikte orders met Zijne Excellentie in persoon te spreken ! zei Raffles koel.

De secretaris ging heen, na de kellner te hebben weggestuurd. Na verloop van enige ogenblikken werd het fluwelen gordijn weer opgelicht en de graaf zelf trad binnen. Hij keek verstoord van de een naar de ander, liep met snelle passen op Raffles toe en zei stuurs :

— Waarom komt u mij lastig vallen, mijnheer. Wat wilt u en wat kan de prefect mij te zeggen hebben ?

Het antwoord, dat de graaf kreeg, was zeer zonderling. Een zeer harde en zeer snelle vuistslag tegen de weke kin zond hem bewusteloos tegen de vloer. Met één schreeuw trok de detective zijn revolver, maar een bliksemenelle beweging van Raffles sloeg hem het wapen uit de hand.

— Houdt hem in bedwang Charles, beval Raffles kortaf.

Daar binnen moest de val gehoord zijn, want de secretaris verscheen weer op de drempel. Zodra hij het lange lichaam op de vloer zag liggen, bracht hij zijn hand naar zijn zak, maar Raffles was al bij hem, drukte hem zijn browning tussen de ribben en nam vlug de revolver uit zijn broekzak.

— Verroer geen vin en zeg geen woord, of het is je laatste geweest, man, fluisterde hij. Charles, sluit de deur, bindt die man en knevel hem.

Hij wierp Brand, vanwaar hij stond, een dik touw toe en deze bond, ofschoon hij van de gehele zaak niets begreep, de detective, die hij een doek in de mond propte.

Raffles deed hetzelfde met de secretaris en stapte toen het vertrek binnen, waar hij de drie feestvierders in een staat van halve versuffing vond, reeds half geplunderd, en zich nauwelijks bewust van wat er voorviel. Vele juwelen

lagen reeds gereed op de tafel. In een oogwenk had Raffles de rest eveneens buitgemaakt en op het ogenblik, dat de kellner op de gangdeur klopte, trok hij Brand vlug met zich mee door een achterdeur, kwam op een duister gangetje, liep een brandtrap af, opende een poortdeurtje en snelde langs een smal pad naar de inham.

Toen floot hij zeer schel en stapte met Brand in een kleine motorboot, gooide de tros los en voer weg.

— Maar voor den duivel, hoe wist je dat 't de graaf niet was ? schreeuwde Brand tenslotte.

— Ik vermoedde het, toen ik hem in het Casino zag, omdat de graaf een gouden tand in de bovenkaak heeft, die deze man niet had en ik wist het zeker, toen ik vlak tegenover hem stond en ook het litteken miste, dat Ronescu een half jaar geleden op de wang gekregen heeft, toen hij bij het polospel van zijn paard viel !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Rovers en Verraders
